

anul III
nr. 16—17—18
(serie nouă)
aprilie — mai
1974

ROMÂNIA, anul XXX

Țara mea a uitat cum se plînge,
A uitat cum se merge cu fruntea plecată,
A uitat să se-nchine hazardului

REVISTA

NOASTRĂ

IN NUMĂRUL
VIITOR

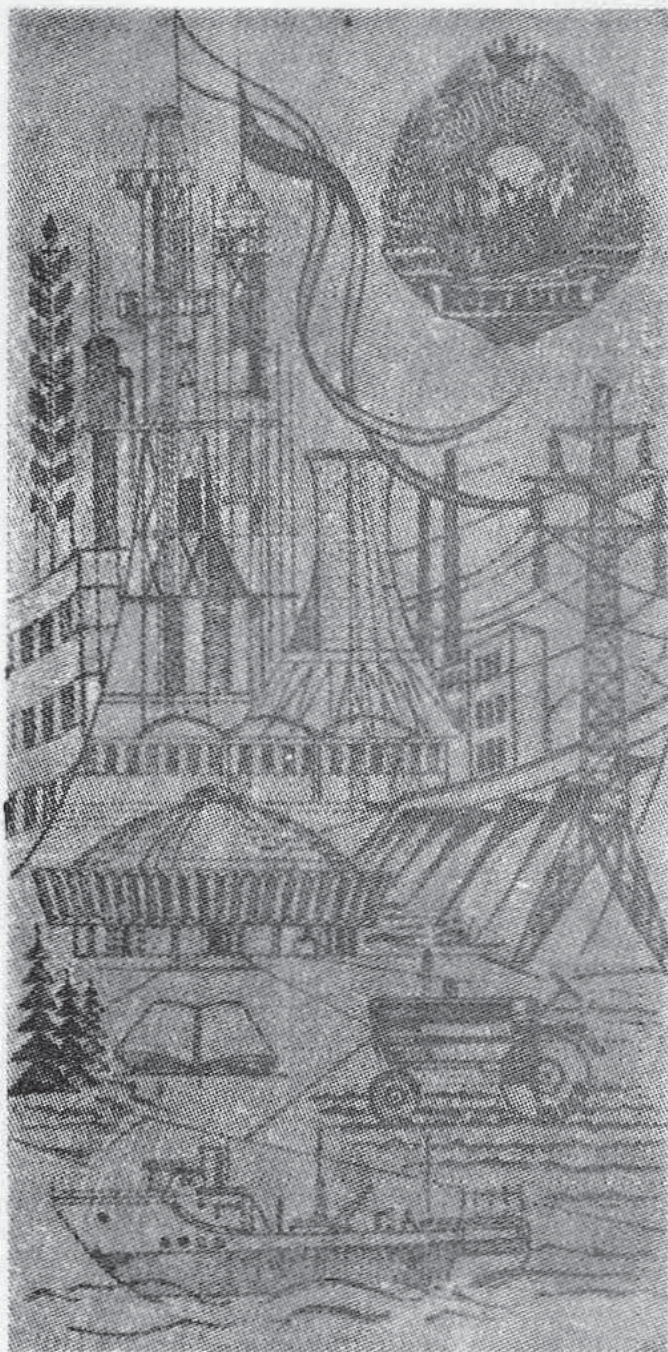
Cu prof. univ. dr. docent
Const. Ciopraga
despre

CERCETAREA
LITERARĂ

REVISTA NOASTRĂ

PUBLICAȚIE
A ELEVILOR
LICEULUI
„UNIREA”
FOCȘANI

ROMÂNIA

anul

XXX

Pirogravură de Vasile BOSTAN
clasa a VIII-a C
Școala generală nr. 1 — Adjud
Din expoziția organizată de Con-
siliul județean Vrancea al pionierilor

ISTORIE

Imbrățișez pământul
 Și pământul ia chipul Istoriei...
 Decebal, cât de rece ți-e palma cu
 care mă mângii,
 Palmă de oștean.
 Decebal,
 Însă cât de fierbinte ți-e glasul..
 Mi se prelinge-n suflet, prin porii
 pământului,
 Chemarea ta,
 Impetuoașă-ți chemare către Ceahlău
 izbînzilor ;
 Azi, mai mult ca oricînd, Decebal,
 Știu că-ți semăn
 Și știu
 Că prin setea aceasta nebună de zbor
 și-mpliniri
 Ți-s asemeni...
 Cît nisip s-a prelins din clepsidrele
 albe-ale vremii!

Decebal s-a-ntrupat în stejar,
 pogorînd cu Zamolxis în mit...
 File galbene, întoarce Istoria..
 Și... către ulița mamei Vrîncioaia
 zăresc
 Călăreț ostenit —
 Ștefan Vodă,
 Bărbatul ce poartă pe umăr
 destinele glei străbune,
 Ștefan Vodă...
 Și n-are soldați,
 Și-a venit la feciorii Vrîncioaiei,
 Și-al șaptelea-mi este logodnic..
 Ei, bine, îi voi da și logodnicu-mi
 mline ;
 Iubirea și țara — Ștefan ne-a-nvățat,
 Inseamnă tot una ;
 Ștefan de-ar învinge
 Și vină-mi logodnicu-apoi
 mai bărbat...
 ...Dar n-au mai venit fiii Vrancei.
 Crescură
 În locu-le munți-piramide :
 Așa își cinstește Moldova martirii
 Și-așa își cinstește eroii Ștefan ;
 Cu mîinile lui a sădit brazi subțiri,
 Brazi ce seamănă fiilor Vrancei
 Și-și trag seva din sufletul lor..
 Chipuri noi,
 Nume noi,
 Fapte noi
 Și Istorie..
 Pagini negre-alternează
 cu pagini-lumînă ;
 Țara mea, sîșiată, rîvnită, prădată,
 Călcată de neamuri
 Șiînțilă cu sînge,
 Țara mea așteaptă oameni noi,
 Zile noi....
 Și-a venit Vodă-Cuza
 Unirea..
 De-atunci,
 Țara mea a uitat cum se plînge,
 A uitat cum se merge cu fruntea
 plecată,
 A uitat să se-nchine hazardului
 Și s-a fost smuls
 din blestemu-ancestral
 de-altădată
 Și-a-nvățat că țaria
 stă-n brațele strînse mănunchi..
 Astăzi știm cît de mare
 ne este-avuția,
 Și ce jertfe-au plătit-o,
 Și știm
 Că nu-i călăuză mai demnă
 de galeria străbunilor
 Decît călăuza aleasă de noi :
 Decebal, Ștefan, Cuza
 Intrupași într-un singur bărbat —
 Aceasta ne e călăuza de azi!

Anica GIȘCA

Anul IV D

România, anul XXX

În joc de rădăcini mă prind

*In joc de rădăcini mă prind
Cu tot ce-n mine-i România
Și duc și cîntecu-n colind
Și ca prinos duc vrednicia.*

*Cu sinul doldora doinind
Și brațul ce frămîntă glia,
În joc de rădăcini mă prind
Cu tot ce-n mine-i România.
Prin veac mă fugăresc cu jînd
Și-n suflet urmăresc chîndia,
E-aici o vreme de armînd,
Și ca să aflu veșnicia*

În joc de rădăcini mă prind

Ev de basm

*De undeva,
din creștetul înstelat
al sufletului tău de matcă,
zboară,
printre degetele de faur
ale acvilelor dăce,
scînteii luminoase
și meteori aprinși,
o, mîndră Țară!*

*Lumina și focul,
așitate în vatra dăștinașă
de tinerețea impulsivă,
vor vrăji
poeme romane
și vor zidi
în dimensiunile avîntului
un alt destin al tău,
o, sfință Patrie!
Vîntul spiritului străbun
va undui freamătul lirei orfeice
și va izvodi*

*din aripi și zbucium
o altă față a ta.
o, nemuritoare Vatră!*

*Ortaci și prieteni,
să stringem în căușul palmelor
iureșul viu al meteorilor
și al ploii de stele,
să horim
și să chiuim
în bucuria de azi,
să învîrstăm
împreună
covorul fermecat al Vieții!*

*Feeria de miine
se zămislește din zbucium și avînt
iar saltul tuturor
va bate mileniiile de după noi!
Sîntem artizanii evului de basm!*

Mihaela DULCU
anul IV-D

Patrie

*Cel mai frumos cuvînt e
cuvîntul acesta născînd secunda
tirapului; cel mai frumos cuvînt
e cuvîntul acesta răpindu-ne
toamna ca pe niște lacrimi din
ghearele zeilor; cel mai frumos
cuvînt e cuvîntul acesta: patrie...*

Acolo, la noi, în Vrancea

*Acolo, la noi, prin munții grei de rod,
pusărea cîmă cu petale de crin...
e totul un vers frumos de baladă
turnată în cupe, printre picături de vin...
Acolo, la noi, prin munții grei de dans,
femeia privește în tiu c-an propriul destin...
e totul un vers frumos de baladă
turnată în cupe, printre picături de vin...*

Virgil PANAIT
anul III-A

România, anul XXX

Ochii Soarelui

Visu-mi cere nopți de-a rîndul
Să-ntind aripa și gîndul,
să-i dau liberă zburare
pîn-la cer și pîn-la mare.
Flori și stele să adune,
Fluiere de brad să sune,
Ochii soarelui să-i fure,
Pe-un izvor și două mure..

Constanța TAZLAU
anul III D

Ei

Oamenii gîdesc...
Oamenii merg, merg
pe ideile lor
suprapunîndu-se
idealurile,
năzuințele
visele și...
crimpeiele lor de cer senin.
Mă închin în fața lor,
a oamenilor,
care au găsit prin ei
cheia spre infinit.

Adrian DRAGUȚ,
anul IV
Liceul de arte plastice Constanța

Flori

Flori roșii,
Flori galbene,
Flori albastre,
Singe și jertfă,
Suflet și trup dăruit țării mele.
Luptă și victorie,
Gînd și inimă dăruită pămîntului
meu.
Suferință și glorie.
Printre lanuri de aur
Mîngiate de vînt,
Năzuințe și realizări

Pline de lumina blondă
Sub un cer liber,
Sub un cer de vis,
Cu gînduri senine.
Flori roșii de jertfă,
Flori galbene, grele și luminoase,
Flori albastre, senine,
Și la sfîrșit,
Flori albe de pace.

Adrian FILIMON,
anul IV A
Liceul „Ioan Slavici” — Panciu

Tresăltînd sub sărutul dimineții, orașul se trezea ca-n fiecare zi în vacarmul sirenelor și al oamenilor ce se duceau la lucru.

Iliaș, cunoscut în mahala pentru năzbîțiile soale, se strecura pe lîngă garduri, scuturînd roua de pe frunzele pomilor.

Vestea arestării tatălui său l-a chinuit toată noaptea. Abia ațipea, că se și trezea din nou. N-a visat decît aceleași și aceleași lucruri. Dar, la ivirea zorilor, totul se limpezise. Hotărîrea era luată. Iși va înlocui tatăl în acțiunea aceea..

Acum se îndrepta pe un drumocolit spre gară. De timp nu ducea lipsă și orice măsură de precauție nu-i strica. La cîteva ore după ce va intra în posesia dinamitei, trenul cu armament german își va consuma încărcătura înainte de a cînge linia frontului.

Era la amiază, cînd, c-o servietă ponosită în mînă și cu inima ticăind la orice zgomot, Iliș, înfruntînd primejdia, reuși să se strecoare în cabina locomotivei.

(continuare în pag. 240)

TRENUL

schiță de Sonia RADUC,
anul III A
Liceul pedagogic Focșani

(Urmare din pag. 239)

— Ei, puștiule! Ce cauzi aici? — îl luă în primire mecanicul.

— Am.. m-a trimis tata. Știți... eu sint băiatul tovarășului Dragomir.

Apoi vorbele i se-ngrămădiră pe buze și-ncepu să turuie ca o morișcă:

— Tata a spus că totul se va desfășura conform planului stabilit. La kilometrul 183 să părăsiți locomotiva; eu, eu... o să vă-nsoțesc.

— Am înțeles..., „tovarășe”!

În sfârșit se dădu plecarea. Iliș stătu ghemuit într-un ungher pînă cînd zidurile înnegrite ale gării rămaseră mult în urmă.

Se ridică și-și mișcă picioarele amortite. Locomotiva înghițea mereu zeci de kilometri. În zare, spre munți, norii amurgului stăteau gata să se stingă. Se apropiau din ce în ce de finalul „călătoriei”. Foarte curînd mecanicul și fochistul vor părăsi locomotiva.

— Kilometrul 183! Săriți!

Trenul și incetini mersul și două trupuri se prăcăliră în iarbă.

— Dar unde-i copilul? se întrebă cei doi văzîndu-se singuri pe întinderea pustie.

Pe grămada de cărbuni, Iliș plîngea neștiind cum să foiosească bomba din servietă. Își aduse însă aminte că, avînd doar doi sau trei anișori, aruncase pe foc niște cartușe găsite prin casă, sperîndu-și nu numai frățiorii ci și o mare parte din vecini. Dacă... Aruncă o ultimă privire cerului sîngeriu și zvîrli servietea în mijlocul pălălaiei de sub cazan.

Bubuiturile începură scurmînd cu trombe valca.

Urlau nemții ca sfărîmați de-o judecată de apoi.

Fum negru de incendii. Pocnete. Piriituri. Enorme prăbușiri... Apoi o liniște adîncă învăluie împrejurimile. Ai fi zis că totul se reculege încîntea crepusculului și că nu s-a întîmplat nimic...

TRENUL

Desen de
Mariana BEDEU
anul IV D

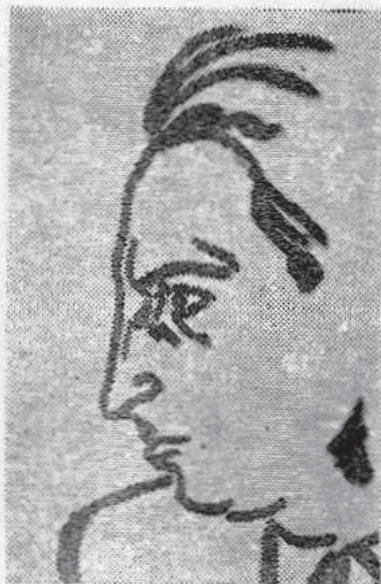
Aniversări

Exegi monumentum...

Într-o poezie omonimă, G. Călinescu își definea, metaforic, opera: „Mi-am pus sufletul într-un caiet care-adie / Fragil ca balonul de pădăie” — era o parafrază contrastantă a cunoscutului testament horatian. Dar formularea e o pură gratuitate, fiindcă cel care avea să se definească: „În arta vieții un Socrate / Neliniștit ca Mitridate”

„Miorița”, „Meșterul Manole” și „Zburătorul”), lărgeste orizonturile, amplifică dimensiunile, se oprește să respire privind în urmă și restabilind coordonate și ajunge în punctul terminus, încheind rotund, într-o sinteză de mare tensiune intelectuală, tot ce judecase și formulase în peste 850 de pagini. Fantastica ei organicitate și ruperea de-

75 de ani de la nașterea lui GEORGE CĂLINESCU

(„Contraste”), era conștient de calitatea monumentului său, „aere perennis”.

Poate cel mai bine însă s-ar potrivi acest adagiu „Istoriei literaturii”, asemănătoare prin proporții și prin valoare, într-adevăr, cu o solidă lespede pusă la temelie culturii noastre literare. În ea e concentrată evoluția organică a întregii literaturi, urmărită cu ochiul scrutător al unui vultur, rotind, ca „un minutar în veșnicul ceas” al istoriei, marcind bătaia fiecărei clipe în care o floare a spiritului a răsărit în cimpul literaturii.

Călinescu pornește de la miturile naționale („Traian” și „Dochia”,

finalivă cu tradiția criteriului cultural, în aprecierea operelor literare, sint merite ce i-au fost demult recunoscute, ca incontestabile. Dar faptul că ea exercită, după mai bine de trei decenii de la apariția ei, un adevărat miraj asupra consumatorilor de elită ai literaturii, că generația actuală de critici a avut drept corolar această monumentală sinteză, nu se datorește numai indiscutabilelor sale calități științifice, riguroasei documentări

Mioara ZEHAN,
anul IV D

(Continuare în pag. 274)

Istorie literară

Casa memorială „Duiliu Zamfirescu”

Există în Focșani, pe b-dul București nr. 28, casa părintească a lui Duiliu Zamfirescu.

Există în Focșani (cimitirul sudic) mormîntul lui Duiliu Zamfirescu.

Există în Focșani și în împrejurimile sale rădăcinile puternice ale operei lui Duiliu Zamfirescu.

Există, așadar, temeinice motive care cer eternizarea, aici, în Focșani, a memoriei lui Duiliu Zamfirescu.

Faza pregătitoare încă n-a fost depășită.

În urma unor convorbiri purtate la București, doamnele Ancuța Cazaban și Măriuca Zucman, precum și domnii Lascăr Al. Zamfirescu și Duiliu Al. Zamfirescu, nepoatele și, respectiv, nepoții autorului „Vieții la țară”, au hotărît să doneze o serie de obiecte evocatoare și documente prețioase. Printre acestea din urmă, se află și **46 de manuscrise**, dintre care **6 sînt inedite**. Ele au fost verificate de Mihai Gafița, unul dintre cei mai de seamă cercetători ai vieții și operei lui Duiliu Zamfirescu.

Muzeul de istorie din Focșani a achiziționat numeroase piese, iar cîteva persoane particulare s-au și oferit să îmbogățească această colecție.

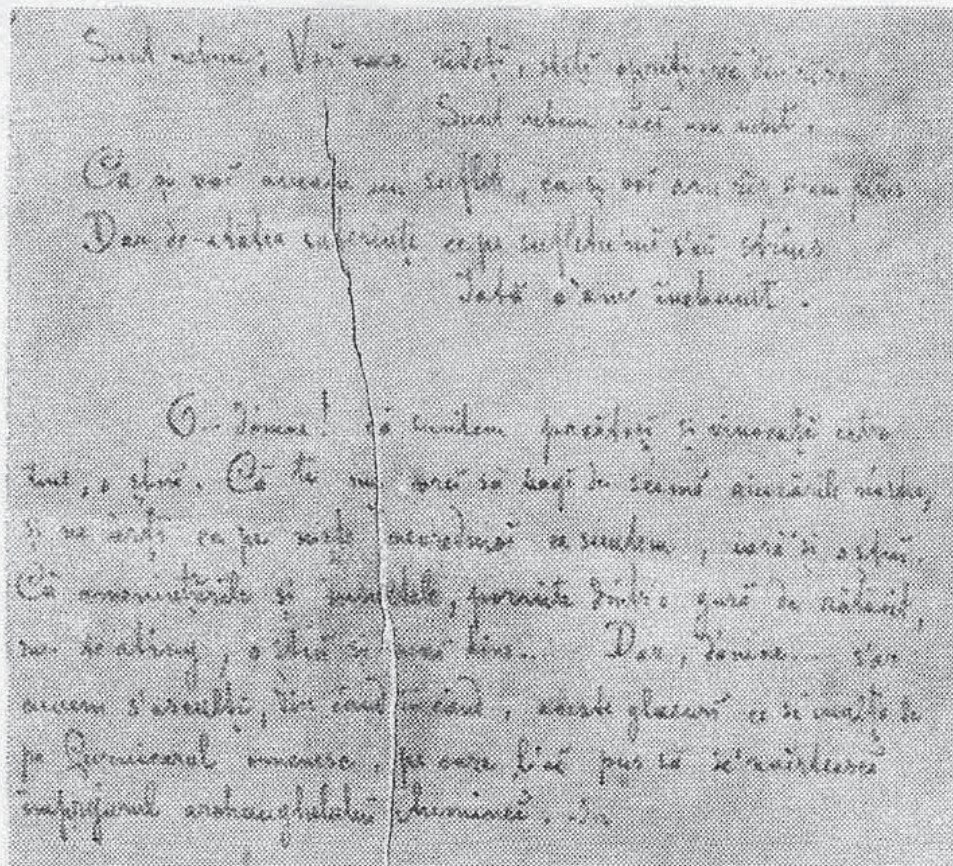
Recent, doamna Măriuca Zucman-Zamfirescu a încredințat „**Revistei noastre**” manuscrisul inedit nr. 46. O rugăm să primească recunoștința și mulțumirile colegilor de peste generații ai lui Duiliu Zamfirescu.

prof. Petrache D'IMA

Istorie literară

DUILIU ZAMFIRESCU

— inedit —

Manuscrisul nr. 46 cuprinde fragmente dintr-o
poezie și o proză

Istorie literară

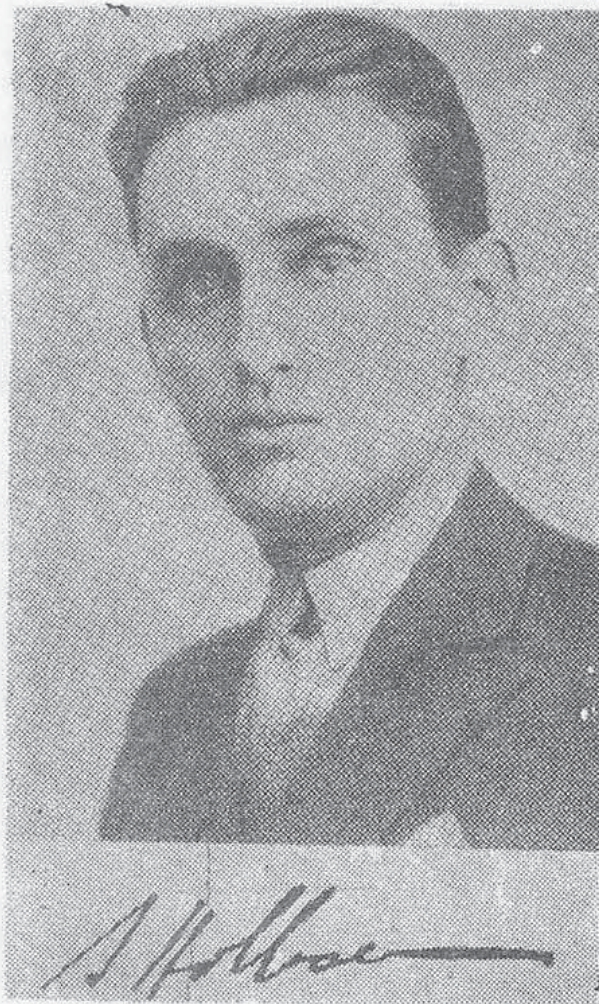
După primul război mondial, Anton Holban (1902—1937) a urmat cursurile clasei a VI-a la liceul nostru. Îl găsim trecut în registrul matricol din anul școlar 1918—1919.

Licențiat în litere la Paris, a funcționat ca profesor de franceză la Galați, Constanța, la școala de pe lângă mănăstirea Cernica (aflată nu departe de București). Stabilindu-se în Capitală, Anton Holban are posibilitatea să frecventeze cenaclul „Sporătorul”. Sub influența unchiului său, Eugen Lovinescu, se îndreaptă spre proza de inspirație citadină și de analiză psihologică. Prin profunzimea cu care sondează universul interior, se apropie de Hortensia Papadat-Bengescu și Camil Petrescu.

Editorial, Anton Holban debutează în 1929, cu „Romanul lui Mirel”. Acesta este urmat de: „O moarte care nu dovedește nimic” (1931), „Parada dascălilor” (1932), „Ioana” (1934). Postum, apar: volumul de nuvele „Halucinații” (1938), romanul „Jocurile Daniei”, precum și piesele „Oameni feluriți” și „Rătăcirii” (ultimele trei, în Opere vol. II, colecția „Scriitori români”, Editura Minerva, 1972).

„S-ar putea spune — notează Ion Rotaru — că talentul înăscut al romancierului l-ar fi așezat printre cei mai originali scriitori, dacă moartea prematură nu l-ar fi împiedicat să-și desăvîrșească opera”. („O istorie a literaturii române”, vol. II, Editura Minerva, 1972, pag. 309).

Prof. Petrache DIMA

Anton Holban,
elev
al Liceului
„Unirea”

Istorie literară

MEMORANDUM

Titlu: *Historia literaturii*

Clasa: *clasa a IV-a*

Data: *1970*

Profesor: *Anton Holban*

obiectele	Nota Finală				Media finală	Caracteristicile				Observații
	1	2	3	4		1	2	3	4	
1. Tema	6	6	7	7	6,5					
2. Tema	6	6	7	7	6,5					
3. Tema	6	6	7	7	6,5					
4. Tema	6	6	7	7	6,5					
5. Tema	6	6	7	7	6,5					
6. Tema	6	6	7	7	6,5					
7. Tema	6	6	7	7	6,5					
8. Tema	6	6	7	7	6,5					
9. Tema	6	6	7	7	6,5					
10. Tema	6	6	7	7	6,5					
11. Tema	6	6	7	7	6,5					
12. Tema	6	6	7	7	6,5					
13. Tema	6	6	7	7	6,5					
14. Tema	6	6	7	7	6,5					
15. Tema	6	6	7	7	6,5					
16. Tema	6	6	7	7	6,5					
17. Tema	6	6	7	7	6,5					
18. Tema	6	6	7	7	6,5					
19. Tema	6	6	7	7	6,5					
20. Tema	6	6	7	7	6,5					
21. Tema	6	6	7	7	6,5					
22. Tema	6	6	7	7	6,5					
23. Tema	6	6	7	7	6,5					
24. Tema	6	6	7	7	6,5					
25. Tema	6	6	7	7	6,5					

Media finală: *6,55*

Observații: *Clasa a funcționat bine, elevii au fost atenți și activi. Sunt câteva probleme de învățare, dar sunt rezolvabile.*

Profesor: *Anton Holban*

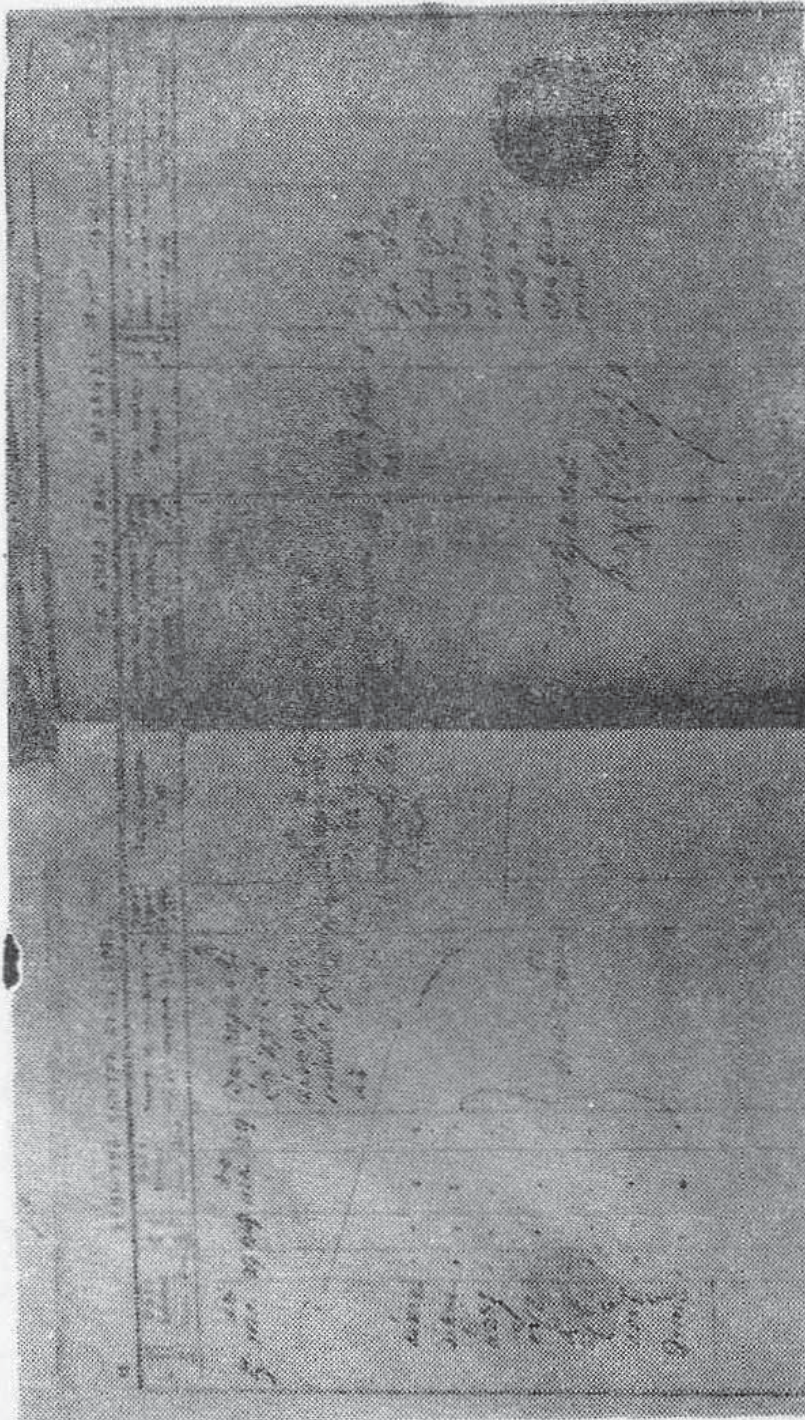
Cu media 6,55, Anton Holban era al patrulea din clasă. Primul elev avea media 7,43.

Actul de căsătorie al lui Grigore Alexandrescu

Istorie literară

În 1860, Grigore Alexandrescu este trimis la Focșani, ca membru la Comisia centrală. În același an, se căsătorește aici cu Raluca Stamatina. Documentul, pe care îl publicăm în facsimil, ne-a fost pus la dispoziție de Arhivele statului-Vrancea. Mulțumim pentru sprijinul dat.

Extras din registrul mitrical al bisericii Sfinții Voevozi —
Stamatinești din Focșani pe anul 1860.

5	mai	29	447	mai	29	Grigore	Alexandrescu	membru	Comisie	Centrală
45	Din	oraș	Raluca	fiică	18	Oraș	1	D.D.	Ștefan	Golescu
						Focșani			Prize	Comisiei
						partea			al	(Centrale
						Valabei			n.n.)	cu
										D-ai
										Zoi
										Stamatin

Arhiv. Stat. Vrancea
col. Condiți Mitricale, Nr. 1/1851—1865

Dintre sute de catarge

Cel care cîntă

Cel care cîntă-n mine,
cu glasul lin,
s-a stîns,
și grea tăcere a nopții
din mine s-a desprins.
Eu îi-voi șipot tainic
de unde fumuri,
și-n mine
drag pribeag, te-astept să vii,
iubitule cu plete argintii.
E-n mine-un cînt,
un dor înîrînt
de vînt,
legat prin tainic jurămînt,
un dor pribeag, un cînt neînîrînt.

Corina DODOIU
anul II C
Liceul „Ioan Slavici” — Panciu

Zbor cu trandafiri

Vînd lacrimi
treacătorilor
Și-n schimb cerșesc
Trandafiri.
Și păsărilor
Le vînd trandafiri
Și-n schimb cerșesc
Secretul zborului lor.
Și ele mi-l spun,
Iar eu
Zbor
Cu brațele pline de trandafiri.

Dorina BUCA
anul III C
Liceul „Ioan Slavici” — Panciu

Amintiri de-acasă

Mă văd uneori la mine acasă
în munți —
unde cerul își îndumică azurul,
în blidele de lut ars,
amestecat cu laptele proaspăt, spumos
strecurat din șistarul de lumină al stelelor
Ai mei se așează în jurul mesei
împletind din ramuri de brad,
pe scăunele sculptate cu flori de cîmp.
Îl văd pe tata cum taie felii
mălaiul aburind al lunii.
Mama ne dă la fiecare cite o lingură
mirosind a rășină și nori.
După ce o mîncăm, ne rugăm de tata
să ne cînte din fluierul lui de pămînt
cîntările frunzelor, ale morilor și ale vîntului.
Tata își strunește la buze fluierul și ne cîntă
pînă ce rotesc stelele deasupra genunilor.
Mama ne împletește degetele cu firul subțire al ierbii
și ne poveștește basmul soarelui și al cerbilor de aur.
Noi adormim într-un tîrziu
numai după ce tata ne promite
că ne va cumpăra și nouă fluier,
iar mama ne va aduce din pădure
un cerbuleț de aur... Ard stelele,
S-au despletit munții din coama întunecată a cerului
Vîntul s-a oprit la izvoare
ascultînd cum umblă cerbii și luna
pe umbritele cărări ale pădurii..

Constanța TAZLĂU
anul III D

Mă simt

Mă simt aceeași darnică
ciutură
cioplită dintr-un bătrîn stejar.
Scot apă
și-aș vrea să mai scot încă
viață,
iubire și har,
să pot adăpa dintr-o dată
toți mugurii
cu sevă și jar.

Prodan Damian LEON,
anul III A
Liceul „Ioan Slavici” — Panciu

Debut

Soarele arde necruțător. Razele sale, ca niște sulite aprinse, se abat asupra celor care se avintă pe afară. Natura, atît de vie și de proaspătă în zorii acestor zile, este acum copleșită de nemilosul astru de aur.

Este foarte plăcut să faci asemenea reflecții, stînd într-o cameră răcoroasă și citind o carte. Să nu ai griji în aceste zile de vacanță!...

Iată un eveniment plăcut pentru unii: admiterea în învățămîntul superior. Nu și pentru mine...

Era în după-amiaza unei zile de la mijlocul lui iulie. Rochia cea nouă aluneca mai repede pe trup. Pieptenele alerga mai repede pe șuvițele brune ale părului. Pantofii, grăbiți parcă și ei, intrau fără efort în picioare. Totul mi se părea desprins din lumea de vis. Oriunde întorceam privirea, toate lucrurile-mi zîmbeau. Eram veselă cum niciodată pînă atunci nu mai fusese.

Așteptam cu nerăbdare trecerea timpului pentru a vedea rezultatul la examen. Am plecat cu încrederea zugrăvită în ochi, în fiecare gest. Totul în jur era încîntător.

Drumul spre Universitate nu mi-l mai amintesc. Ca prin vis, am privit listele, am căutat, le-am recîtit, dar nicăieri nu exista numele meu.

La această variantă nu mă gîndisem niciodată prea serios. Acum însă devenise o realitate... Ce am simțit? În primul moment a dominat repolța față de tot... Creierul a fost invadat de niște fulgere, de sulite înroșite care se înfretăiau, se zvîrcoleau. Lacrimi mari, rotunde au început să curgă în lung șirag. Am ridicat capul, încercînd să capăt alinare de la soare. Dar nori albi se apropiiau tot mai repede de el. Formele lor ciudate se asemănau cu ale balaurilor din povești. Păreau ca niște cete nesfîrșite de zmei ce-l amenințau pe Făt-Frumos. Inceț-încet, cerul alb al norilor s-a destrămat. Un timp cerul s-a limpezit... Deodată, însă au apărut nori negri, furtunoși care veneau împotriva soarelui ca o amenințare — pentru a spăla înfrîngerea rușinoasă suferită de semenii lor.

Vîntul, alături de mine parcă, se răzbuna îndoind crengile copacilor spre pămînt. Spirale de praf și nisip se ridicau în jurul meu într-un dans trist, un dans al lacrimilor.

Am pornit spre casă cu părul biciuit de picături, cu trupul inconvoiat de rafalele de vînt. Cînd, în sfîrșit, am ajuns, eram obosită, trupul-mi era cuprins de o fierbințea-lă mistuitoare, iar lacrimile-mi udase rochia.

— Ce s-a întimplat? m-a întrebă speriată mama.

— ...

Nu i-am putut răspunde. Dar din lacrimile fierbinți pe care le vărsam, a înțeles tot... Am intrat în camera mea. Mobila, toate lucrurile mi se păreau străine...

M-am aruncat în pat, ascunzîndu-mi fața în pernă. Cînd aproape

TABLOUL

povestire de
Georgeta ALEXANDRESCU
Anul IV D

după o oră, lacrimile au încetat să mai cadă, am observat-o pe mama care cu ochii înlăcrimați stătea pe pat alături de mine.

Pînă atunci nu-i sesizasem prezența...

— Nu mai plînge... acum nu mai are nici un rost.

— ... Of!... De ce?... De ce?...

— Nu te mai frămînta, te rog! Poate că... alții au fost mai buni decît tine. Eu nu sînt supărată pe tine, fetița mea!

— Oh... mamă... îți mulțumesc!... Îți mulțumesc!

Mîna ei, pe care acum o simțeam mîngîindu-mi părul, îmi dădea puteri.

— Hai cu mine la baie, să te răcorești puțin! zise mama.

Am intrat în baie istovită, ca după un drum lung. Brusc, în fața oglinzii apărură un chip răvășit: doi ochi căprui încadrați în cearcăne viorii, obraji cuprinși de o paloare bolnăvicioasă. Doar ici-colo se zărea cîte o pată roșatică — tribut al lacrimilor.

Singura-mi speranță erau buzele

atit de trandafirii și gata oricând să zimbească înainte — dar în locul lor apăruseră acum două linii ușor arcuite, crăpate de arșița ce-mi cuprinsese sufletul și trupul.

Din oglindă mă urmărea un chip straniu dar care îmi aparținea. După ce mi-am udai fața, am luat repede prosopul fără a mai avea curajul să privesc în oglindă... Mi-am tamponat îndelung fața... apoi am îndrăznit să-mi ridic ochii spre apele limpezi ale oglinzii. Avusese loc un miracol: cu excepția cearcănelor și a petelor din obraji, eram aceeași! Mi-am zîmbit, dar zîmbetul nu mai era cald și vesel ca înainte, ci amar, dureros de amar. M-am întors apoi puțin mai liniștită în camera mea. Abia atunci am observat buchetul de flori multicolore ce-mi zîmbeau gingaș dintr-o glastră...

Calmă, m-am chemuit pe un fotoliu, gândindu-mă la zborul fluturilor sau la bătaia aripilor gingase ale păsărilor, la zilele ce vor urma...

Soneria m-a trezit.

— Sărut mîna, tanti... Laura este acasă? răsună glasul vesel al prietenei mele.

— Bună ziua, Alina. Este acasă... este în camera ei, spuse mama puțin stînjinită.

Pași ușori se îndreptau spre camera mea. I-am simțit ovîndu-se în față-mi. Am deschis ochii. Înaintea mea, într-o rochie sîbțire, albă cu flori mari albe, stătea cineva. Îmi părea cunoscută figura.

Privirile-mi mîngiau ochii căprui umbriți de pleoape lungi, fața cu trăsături regulate, ușor bronzată, trupul zvelt...

Am recunoscut-o: era prietena mea cea mai bună.

— Bună, Laura.

— Bună — răsună doct voce mea. Mă simteam stînjinită... De ce?... Doar ne cunoșteam de atîta timp!

— Laura, nu poate fi adevărat! Eu nu pot crede că tu nu ai luat examenul.

— Din nefericire pentru mine, este adevărat!

Alina se așază pe un alt fotoliu lângă mîna și mîna ei se ovî încet ca o mînciere pe mîna mea. Insistent îmi căuta ochii. Atunci am simțit că și ea încerca să înțeleagă clipele groaznice prin care treceam. Între noi, ca un zid de ne-

pătruns, s-a așternut tăcerea. După câteva clipe. Alina zise:

— Am niște noutăți pentru tine.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu examenul. Am aflat că nici Sanda și nici Gabi n-au reușit.

— Îmi pare rău, știam că Sanda era bine pregătită, de ce? — lacrimile au început iarăși să curgă fără ca eu să le pot opri.

După câteva clipe, am reușit să mă stăpinesc. Un glas necunoscut, care parcă venea din abisurile ființei mele, rosti glacial.

— Cum, n-a luat examenul nici Gabi?

— Nu... îmi pare tare rău. Acum te rog, îmbracă-te și hai să ne plimbăm puțin. Vrei?

— Sigur, trebuie să te duci! Insistă mama care asistase la discuție fără ca noi s-o fi observat.

M-am îmbrăcat cu mișcări automate, m-am pietănat și apoi am plecat la brațul prietenei mele.

Norii se împrăștiaseră și acum soarele mă mîncă din nou. Razele sale se jucau zglobij prin inelele brune ale părului, îmi mîngiau ochii, fața.

Pe stradă aveam impresia că toți trecătorii mă privesc cu dispreț... Cu toate că doream să uit tot, aceste gânduri negre înmugurite doar cu câteva ore în urmă, creșteau vertiginos... ajunseseră acum la dimensiuni uriașe, aveau rădăcini adînci înfișate în mintea mea. Treceam pe lângă arbori, ce-și miscau ramurile pe traiectorii imprevizibile. Dar toate aceste lucruri îmi aminteau de deslănțuirea furtunii în clipa cînd aflasem rezultatul la examen. Era îngrozitor: trăiam un adevărat cosmar... aveam impresia că sînt o bătă căprioară incolțită din toate părțile...

Glasul Alinei mă făcu să-mi întrerup meditația.

— Unde vrei să mergem?

— Pe deal... vreau să fie liniște, multă liniște.

— La asta mă gândeam și eu.

Drumul cotea, dezvăluindu-mi o lume de vis, care mă încîntase întotdeauna: pe dealuri, vii și livezi în spatele lor un sir de munți falnici, cu crestele scîldate într-o lumină de bronz.

*

...După examenul din toamnă, aici am schitat un tablou premiat de asociația noastră studentescă.

Foști elevi ai Liceului „Unirea“

VIRGIL HUZUM

Virgil Huzum este o personalitate cunoscută a vieții culturale a orașului Focșani. Tocmai de aceea apariția, anul trecut, a volumului d-sale, „Mirajul sunetelor”, a constituit un eveniment remarcat de presa locală și de revistele cultural-literare ale țării. Între altele, volumul ridică probleme interesante ale legăturii dintre muzică și poezie, probleme care se cer lămurite. În același an, 1973, s-a împlinit însă și o jumătate de secol de la absolvirea Liceului „Unirea”, de către poet. Iată cele două motive care ne-au determinat, pe de o parte, să adresăm poetului și absolventului felicitări și urări de sănătate și viață lungă, iar pe de altă parte, câteva întrebări.

Poetul a răspuns cu promptitudine, pentru care îi mulțumim în mod deosebit.

INTREBARE:

Într-un „comentar” al volumului dv. afirmăți că „Mirajului sunetelor” îi lipsește scopul ilustrativ al dezvoltării programului. Vrînd a evita scopul ilustrativ, ați dorit atunci mai mult apropierea de substanța muzicală?

RĂSPUNS:

Poezia din „Mirajul sunetelor” este mai mult evocatoare de sentimente decît o descriere de „conținuturi muzicale”, pentru a nu deveni un pretențios inventar ilustrativ.

Însuși Beethoven, cînd își destăinuie muzical emoțiile față de splendorile naturii, fiind întrebat, mărturisește: „Mehr Ausdruck als Malerei!” („Mai mult expresie a senzației decît pictură!”).

N-am urmărit a realiza simple descrieri pe care le-a proiectat imaginația la granița muzicii...

N-aș putea răspunde mai bine decît apelînd la unele rînduri dintr-o scrisoare primită, cu prilejul apariției volumului meu din partea muzicologului Teodor Bălan, profesor al Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București: „Ca să folosesc un termen al lui Ibrăileanu «transpozițiile de senzații» sînt reușite.

În plus, limba cîntă; are multă muzicalitate”. Muzica poate să-l apropie pe fiecare de simțirea sublimă, care depășește cu mult esteticul.

În fața cerului înstelat, omul încercă sentimentul sublimului (sublimul matematic)... În fața mării, de asemenea, se supune sentimentului sublimului (sublimul dinamic). Între arte, singură muzica poate fi capabilă să declanșeze sentimentul sublimului, care face să vibreze viața suletească și cosmosul interior al omului.

INTREBARE:

Discutînd despre substanța muzicii putem vorbi și despre substanța poeziei?

Surprindem în poezie de multe ori o gravitate care depășește lirismul.

RĂSPUNS:

Într-adevăr. În unele dintre poezii se pot surprinde starea de spirit, intuiția dramatismului sau aspirația spre absolut. Aceste poezii nu pot „ilustra” „muzica”. Sînt interferențe care descoperă substanța muzicii.

Dacă prin „allegro” din concertul pentru vioară în sol major de Mozart, am încercat a surprinde poezia aspirația spre absolut, în „allegro”

din sonata în fa minor „Appassionata” de Beethoven, am înfățișat o viziune dantescă, pe când în „allegro” din sonda în mi minor pentru violoncel de Brahms, am încercat a surprinde o stare de spirit. În „Poemul extazului” de Scriabin imaginea pomului vieții care se leagă de folclor, avînd analogie cu copacul Ygdrasil al Eddei nordice, surprinde dramatismul aspirației spre absolut.

Un exeget avizat ar putea descoperi că versurile patetice:
„Cînd orice rază se-ncovoaie,
Ce călăuză m-ar petrece?”
pot aminti ceva din enunțările... fizicele relativității (curbura razei de lumină...)!
Poeziei trebuie să i se descopere substanța, viziunile și spiritualitatea ei.

INTREBARE:

Ce versuri din poezia universală v-au impresionat mai mult?

RĂSPUNS:

Am avut ocazia fericită de a-l vedea și asculta pe scena Teatrului Național din București pe marele poet indian Rabindranath Tagore, cînd a venit în țara noastră prin anul 1928...

Am reținut în traducere liberă cîteva dintre versurile pe care le adresează Tagore necunoscutului care-i va citi versurile peste o sută de ani:

„Nu-ți pot trimite o floare din bogăția acestei primăveri, nici o suviță de aur din norii de colo... Deschide fereastra și privește în jurul tău! Din grădina înflorită culege amintirea îmbalsămată a florilor noastre cu o sută de ani în urmă...”

Vei simți bucuria sprintenă care cîntă într-o altă inimă trimițîndu-și ecoul fericit peste o sută de ani!”

Rămîn încă și azi vii în amintirea mea, pe lingă profundul ecou al poeziei sale, statura înaltă a poetului, strălucirea veșmintului de mătase, figura și fruntea lui bronzate, încadrate de podoaba părului alb adunat în plete, ca la venerabilii noștri bătrîni din Țara Maramureșului...

INTREBARE:

Cine v-a încredințat în ziua dată versuri pentru a le citi și aprecia valoarea?

RĂSPUNS:

Poetul Ion Larian Postolache, pe cînd era elev încă mi-a încredințat un caiet, în care-și scrisese versurile, după cum și eu m-am adresat profesorului și poetului Rașcu, la terminarea liceului.

INTREBARE:

Dintre dedicațiile volumelor de versuri primite, pe care le reține memoria mai mult?

RĂSPUNS:

Acelea de la Minulescu și Rașcu, de la Steriade și Postolache, de la Voronca și Camil Baltazar. Aș putea cita dedicația poetului Camil Baltazar, scrisă pe cartea de poezii „Reculegeri în nemurirea ta” pe care mi-a dăruit-o cînd împlinisem 18 ani:

„Cu acea dragoste cuvenită autenticilor iubitori de poezie: veșnicii minori”.

Versurile lui Lucian Blaga și Camil Baltazar ocupau primul loc în lecturile mele de tinerețe...

INTREBARE:

Ce colegi din liceu v-au lăsat o amintire deosebită?

RĂSPUNS:

Dorel Handmann. Avea o capacitate intelectuală deosebită, fiind și un excepțional pianist. Întotdeauna colegii i-au recunoscut superioritatea, fără invidie...

Cînd eram elevi, în primele clase secundare, ne invita la dînsul acasă și după joacă, executa pentru noi cu multă strălucire și grație primele sonate de pian de Beethoven ori poloneze de Chopin, ale căror ecou ne domina simțirea multă vreme... Cînd a împlinit 15 ani, Dorel Handmann avu satisfacția de a fi apreciat de marele nostru dirijor George Georgescu, prin încurajarea căruia și-a desăvîrșit arta de a cînta la pian, înscriindu-se la „Musikhochschule” din Berlin, pentru a-și însuși o cultură muzicală temeinică.

INTREBARE:

Pentru că vorbiți din nou despre muzică, ce ne puteți spune despre preferințele dv. de meloman?

RĂSPUNS:

În ce privește preferințele mele

prof. I. LEU

(Cont. în pag. 252)

VIRGIL HUZUM

(Urmare din pag. 251)

de meloman, ele ar trebui căutate pentru muzica instrumentală la preclasicii Corelli și Vivaldi, pentru operă la „Orfeu și Euridice” de Gluck. Din muzica romanticilor aş alege concertul în re minor pentru vioară de Schumann. Îmi place dintre valsuri cele de Lanner, iar între serenade preferința mea s-ar îndrepta spre serenada de Haydn.

Cît despre prelucrarea folclorului nostru muzical, între cele mai

reuşite creații, n-aş omite „Bagatele” de Scărlătescu.

INTREBARE:

Alte preocupări ?

RĂSPUNS:

Am de multă vreme, în proiect, o lucrare închinată fabulistului Al. Donici, despre care se vorbeşte foarte puţin și cu multe rezerve. Vreau să arăt meritele lui Donici și locul lui în evoluția fabulei românești. Lucrarea se află într-un stadiu avansat.

Tabel cronologic

- 1905 — (9 decembrie) — În comuna Ianca (Brăila) s-a născut poetul Virgil Huzum.
- 1912—1916 — Urmează cursul primar, la început la Darabani (Botoșani), apoi la Focșani.
- 1916—1923 — Elev al Liceului „Unirea”. În această perioadă este membru al Societății literare „Gr. Alexandrescu”.
- 1923 — Deputează cu versuri în «Anuarul Societății literare „Gr. Alexandrescu”».
- 1924 — Colaborează cu versuri la „Adevărul literar și artistic”.
- 1926 — Apare volumul de pastişe și parodii „A la manière de...” (tipografia „Învățătorul român” — Focșani). Volumul este apreciat și menționat de E. Lovinescu în „Istoria literaturii române contemporane”.
- 1929 — La editura „Socec” apare volumul de versuri originale „Bolta bizantină”. Obține licența în farmacie.
- Frecventează cenaclul „Sburătorul”.
- 1930 — Împreună cu poetul I.M. Rașcu scoate revista literară „Îndreptar” în care publică versuri, proză și critică literară.
- 1931 — Obține licența în litere și filosofie cu mențiunea „magna cum laude”.
- 1932—1933 — Profesor de filosofie la „Liceul „Unirea”.
- 1936 — Publică placheta „Zenit”. Devine membru al Societății Scriitorilor Români.
- 1937 — Placheta „Zenit” este premiată de S.S.R.
- 1937 — Participă la expoziția antologică a poeziei tinere organizată de T. Scarlat în sala „Mozart” (București).
- La 50 de ani de la apariția simbolismului publică traduceri din mai mulți poeți simbolști.
- Participă la „Șezătoarea primăverii” (Focșani) împreună cu I. Minulescu, Al. T. Stamatiad, Vlaicu Birna, T. Scarlat, Virgil Carianopol, N. Crevedia ș.a.
- 1925—1943 — Colaborează cu versuri, proză și articole de critică literară și plastică la: „Adevărul literar”, „Universul literar”, „Bilete de papagal”, „Vitrina literară”, „Îndreptar”, „Epoca”, „Revista Fundațiilor”, „Excelsior”, „Ideia literară”, „Facla”, „Rampa” etc.
- 1952—1973 — În cadrul filialei Societății de științe filologice a prezentat numeroase referate de istorie locală, comunicări despre probleme ale culturii naționale.
- 1973 — Apare volumul „Mirajul sunetelor”.

(Alcătuît cu concursul poetului)

„Testament literar“

Aflat la cea de-a V-a ediție, festivalul de poezie patriotică „Testament literar“ a avut loc la Tirgoviște în zilele de 3—4 mai 1974. Pentru toți a fost o manifestare literară de real interes, dedicată aniversării a 30 de ani de la eliberarea patriei și întîmpinării Congresului al XI-lea al P.C.R. Festivalul a fost organizat sub egida Comitetului de cultură și educație socialistă al municipiului Tirgoviște, a Comitetului municipal U.T.C. și a Societății literare „Alexandru Vlahuță”. Tinerii condeieri din toate colțurile țării au avut prilejul să se reîntîlnească în fosta cetate de scaun a Țării Românești.

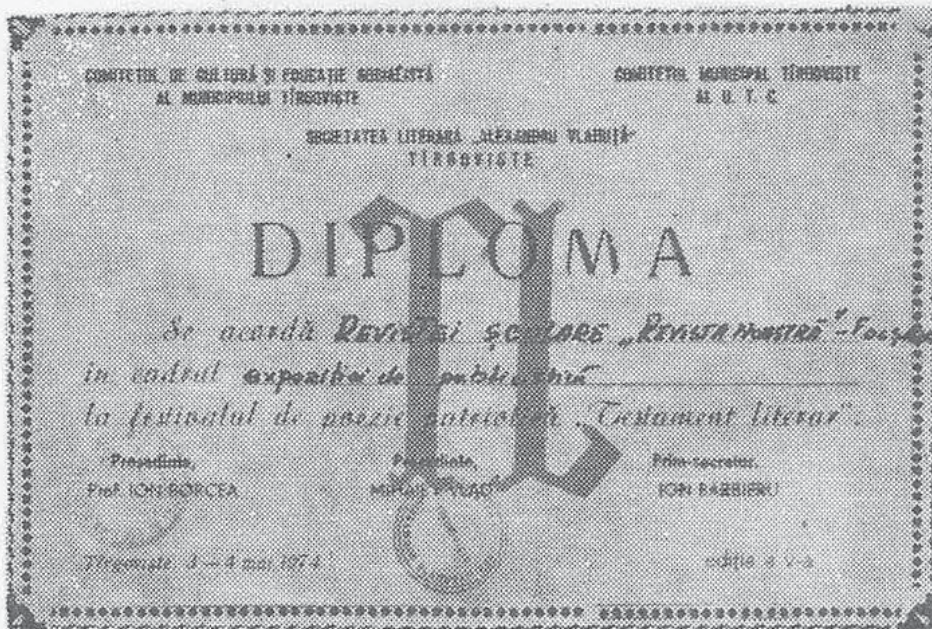
Printre invitații de onoare s-au numărat poetul Radu Cârnecki, președintele juriului; Ion Bănuță, redactor-șef al revistei „Albina”; Nicolae Turtureanu, redactor al revistei ieșene „Cronica”; Nicolae Ioana, de la editura „Albatros”; George Păun, redactor al revistei „Cadran” și personalități ale vieții culturale locale.

La înmînarea premiilor concursului de creație literară, liceenii focșăneni (Anica Gîscă, Virgil Arbore, Virgil Panait și Gabriel Dulcu) au avut o deosebită satisfacție. Două din premii au fost acordate Liceului „Unirea”. În publicistica școlară, reflectare plină de răspundere a activității elevilor, numele „Revistei noastre” s-a făcut cunoscut. Publicația noastră a fost apreciată ca una dintre cele mai bune reviste școlare, impunîndu-se tirgoviștenilor, în primul rînd, prin calitate. Oameni competenți au citit-o și au premiat-o. O a doua diplomă a fost acordată *Mihăelei Dulcu*, ca premiu al Comitetului municipal U.T.C. pentru poezie patriotică.

Mîndri că s-au întors cu rezultate frumoase, bucuroși pentru reușita liceului lor, componenții delegației focșănene mulțumesc cu căldură „Testamentului literar” și președintelui Societății literare, Mihail I. Vlad.

La revedere, Tirgoviște! La cea de-a VI-a ediție a festivalului, vrîncenii vor fi prezenți!

Gabriel DULCU
anul II A

MONOGRAFIA

Liceului „Unirea“ Focșani

Deși este școală centenară, liceul nostru nu are încă o monografie. Răspunzând invitației „Revistei noastre“, tovarășii profesori Gheorghe Chiriac și Ștefan Văsii și-au asumat răspunderea de a o redacta. După încheierea lucrării, episoadele apărute în revistă vor fi adunate în volum.

Posesorii de documente sînt rugați să ne sprijine.

ÎNCEPUTURILE

Aș vrea să încadrez istoricul primilor ani ai existenței Liceului „Unirea“ în atmosfera de muncă și creație în toate domeniile care caracterizează domnia lui Al. I. Cuza, primul domn al României Unite și întemeietorul statului român modern.

Unirea din 1859 a răspuns năzuințelor economice, politice, sociale și culturale ale întregului popor român. Ea a oferit burgheziei — clasa dominantă în orînduirea capitalistă — prilejul unei dezvoltări intense în domeniul economic și locul cel mai de seamă (alături de moșierime) în viața politică a țării. Ea a dat țărănimii speranța de eliberare economică și socială, precum și posibilitatea de a învăța carte și a se ridica din starea de cumplită inapoiere culturală în care se găsea.

Unirea a dat maselor populare, în genere, posibilitatea de a se descătușa din robia trecutului, de a aspira la o viață nouă în care rolul lor să fie din ce în ce mai real și mai eficient.

De aceea, Unirea din anul 1859 a fost îmbrățișată cu dragoste și nădejde de întregul popor român.

La Focșani, Unirea avea o semnificație și mai profundă, fiindcă aici, de veacuri, cele două părți ale orașului se dezvoltaseră alături, dar aparținînd altei țări, ca un simbol al nedreptății istorice, care acum, lua sfîrșit.

„La Focșani, la Focșani, dar! Și acolo, împreună cu binecuvîntarea domnului părinților noștri, să serbăm marea sărbătoare: învierea României“ (Din discursul ținut de M. Kogălniceanu, deputatul orașului Focșani, în adunarea electorală a Moldovei, la 28 ianuarie 1859).

De aceea, Focșaniul a devenit orașul Unirii. Și focșănenii, ca și restul poporului român, au legat de Unire speranțele lor de mai bine. Din documentele timpului se vede că micii industriași și negustorii de aici își clădeau planuri de viitor în legătură cu afacerile lor. Iată de ce ei „ridicau pe brațe pe reprezentantul lor, starostele de negustori Georgie Ilie-Mititelu, cu prilejul trecerii prin orașul Focșani, a domnitorului Cuza, la 5 februarie 1859, în „drum spre București“ (I.M. Dimitrescu: „Focșanii în vremea Unirii“ — 1942, pag. 10).

Intelectualii focșăneni, din care mulți luptaseră pentru Unire, voiau o înnoire culturală a orașului lor, mai ales acum cînd aceasta căpătase o notorietate internațională prin alegerea lui de către Conferința marilor puteri de la Paris (1858) ca sediu al Comisiei centrale. Unul din acești intelectuali focșăneni, poetul D. Dăscălescu, se făcuse cunoscut prin poeziile sale cu caracter satiric, în care înfiera uneltirile antiunioniștilor, poezii care fuseseră publicate mai ales în „Steaua Dunării“ a lui Kogălniceanu.

Prezența Comisiei centrale la Focșani, începînd cu 10 mai 1859, contribuie la o înviorare economică și culturală a orașului Unirii. Pe străzile Focșanilor, puteau fi văzuți oameni politici de talia lui M. Kogălniceanu, Ștefan Golescu, Christian Tell, și alții, membri ai Comisiei centrale. În Focșani, a locuit cîțiva ani poetul Gr. Alexandrescu, căsătorit cu o Stamatinească, el însuși funcționar al Comisiei centrale. Secretar al Comisiei centrale era Nicolae Voinov, focșănean, luptător pentru Unire, ajuns mai tîrziu ministru de justiție.

În anii domniei lui Cuza — și mai târziu — un deosebit prestigiu cultural îl căpătase aici, la Focșani, președintele curții de apel Gh. Apostoleanu. Vreau să arăt prin cele spuse, că în momentul cînd s-a pus problema înființării unui gimnaziu la Focșani, exista aici nu numai o învioreare economică, consecință a Unirii, ci și un mediu cultural propice dezvoltării unui așezămint școlar de stat, de rang liceal, așa cum puține orașe din țară aveau pe atunci.

E bine să amintim că domnitorul Cuza a fost adevăratul ctitor al învățămîntului românesc modern.

Principiile diriguitoare ale programului său de instrucție publică au fost expuse în Mesagiul domnesc din 6 decembrie 1859. Cităm din acest mesaj:

„Guvernul meu va pune toată silița pentru ca Instrucția publică să fie graduală și pusă în deosebitele sale graduri la îndemina tuturor claselor. În educația poporului bine condusă se află cele mai bune garanții de ordine, de progres și de patriotism luminat. Ea trebuie dar, în fiecare nație, să răspundă la adevăratele ei nevoi și la adevărata sa poziție. Dacă o instrucție superioară, cuprinzînd facultăți de înalt învățămînt, ni este folositoare, instrucția elementară și primară ni este neapărată spre a răspîndi o viață nouă în toată țara” („Mărturii despre Unire”, pag. 348).

Pornind de la aceste principii, a fost elaborată „Legea pentru instrucția publică”, prin care a fost introdus învățămîntul elementar obligatoriu și gratuit; au fost înființate institute de învățămînt superior, în special cele două universități: de la Iași (1860) și București (1864), au fost înființate licee și gimnazii, din care cîteva și-au sărbătorit anii aceștia centenarul.

Învățămîntul la Focșani

În anii de după Unire, adică în preajma înființării gimnaziului din Focșani, existau în orașul nostru 2 școli primare de băieți și două de fete. Școala primară de băieți nr. 2, din Focșani-Moldova, luase ființă în 1831; Școala primară nr. 1 din Focșani-Munteni a fost înființată în anul 1834; celelalte școli primare de fete datează din 1860 și 1861, adică din timpul lui Cuza-Vodă.

Unii dintre institutorii de la aceste școli au devenit profesori ai gimnaziului: Ștefan Neagoe, N. Tipeiu, I. Albini etc.

În afară de aceste școli elementare, în Focșani existau, înainte și după Unire, mai multe pensioane particulare, mai ales de fete. Amintim cîteva: Saligny, Sidery, Bitrou, Masson, Ratty, D. Vilcu etc. Majoritatea doamnelor din așa zisa „lume bună” focșăneană au învățat în aceste pensioane, unde, pe lângă limba franceză și germană, se mai căpătau noțiuni de artă dramatică, pianul, literatura franceză și — pe deasupra — „bunele maniere” din Apus. (I.M. Dimitrescu în „Monografia județului Putna” — pag. 51).

Băieții, în afară de cei care treceau, de asemenea, prin pensiunile particulare din Focșani (cum e cazul lui N. Fleva, care a fost mai târziu ministru și primar al Capitalei) plecau să învețe carte la București sau la Iași, după cum erau din Focșanii-Munteni sau Moldoveni.

Frații Mincu, Ștefan (profesor apoi la Liceul „Unirea”) și Ion (marele arhitect de mai târziu), și-au făcut studiile liceale la București, primul la „Sf. Sava”, cel de al doilea la „Matei Basarab”.

Astfel stăteau lucrurile cînd, în anul 1863, focșănenii, care sufereau din cauza lipsei unei școli mai înalte, a unui liceu sau gimnaziu în orașul lor, pun această problemă cu toată tăria.

În ziua de 21 ianuarie 1863, cetățenii notabili ai urbei Focșani se adună în sala mare a municipalității și încheie „un diurnal” (jurnal) prin care cer înființarea, în Focșani, a unui liceu.

Ei erau — cum spune jurnalul — „împinși de rivna de a ne educa și cultiva fiii noștri”. Argumentele pe care le aduceau cetățenii strînși „în presuția Municipalității” erau:

(Continuare în pag. 256)

(urmare din pa. 255)

1. Așezarea în centrul țării, a orașului Focșani, la egală depărtare de Iași și București.

2. Neputința unor părinți lipsiți de mijloace de a-și trimite copiii la studii în alte orașe, în special la Iași și București „și astfel Țara, națiunea română și societatea pierd în ei atâtea talente și geniuri de cea mai mare importanță”.

3. Chiar și părinții care posedă mijloace materiale de a-și trimite copiii la studii în alte orașe, se sfiesc „de a-i expune, prin înstrăinarea lor la o asemenea etate pe la institutele din țară”.

Participanții la adunare cereau membrilor municipalității locale „a întrebuița toate mijloacele rugînd mai cu deosebire pe domnul Ministru de Culte și Instrucțiune Publică ca zelul ce are pentru prosperarea națiunii a lua îndeaproape vedere dorința ce avem d'a se înființa și în orașul nostru un liceu”.

Municipalitatea locală era apoi rugată de a hotărî ca din fondurile municipale să se fixeze „spesele ce s-ar cere pentru localul și încălzitul zisului liceu”.

Urmează 47 de iscălituri printre care și ale unor cetățeni care au avut funcții de răspundere în Focșani și județul Putna: D. Pastia, C. Mărgăritescu, B. Penescu, Gh. Corbu, Iordache Pruncu, Constantin Ardeleanu, Gh. Țanu etc. (Arhiva Primăriei Focșani, Dosarul nr. 25/1963, fila 20).

Din jurnalul ședinței ținută la 30 ianuarie 1863 a municipalității orașului Focșani, aflăm că municipalitatea își însușește dorința populației focșănene de a avea un liceu, obligîndu-se totodată să dea „din fondurile sale pentru totdeauna anuală chirie trebuincioasă unor asemenea încăperi corespunzătoare cu trebuința arătată, încălzitul și celelalte obiecte trebuincioase la asemenea stabiliment de învățatură”.

În condițiile de atunci, înființarea unui gimnaziu era o problemă complicată pentru un oraș ca Focșaniul. Deși municipalitatea orașului îmbrățișase cu entuziasm propunerea cetățenilor și înaintase în acest scop un raport către Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice, totuși bugetul municipalității în acești ani nu permitea întreținerea localului și plata salariilor profesorilor, iar în bugetul statului trecerea unor sume așa de mari, pentru gimnaziul din Focșani și pentru alte gimnazii și licee care luau ființă, era o problemă grea, bugetul statului fiind mai în toți anii — pe atunci — deficitar. Populația focșăneană era însă nerăbdătoare și inițiativă și sugestiile nu lipseau.

Dintr-o adresă a Prefecturii județului Putna către Primăria Focșani, aflăm la 5 mai 1865 că arhitectul inginer al orașului primise încă de multă vreme din partea Consiliului județean sarcina să întocmească un plan pentru clădirea edificiului gimnaziului, dar că inginerul nu se achitase de această sarcină, invocînd multe obligații pe care le avea în slujba Primăriei, deși — cum spunea el — se bucurase că a fost ales să realizeze un asemenea proiect „care pentru mine este un prilej de a arăta științifică mea putere” (Arhivele... Dosar 3/1865, fila 21).

Asupra întocmirii acestui plan s-a revenit de cîteva ori pînă la finele anului 1865, dar fără să se fi realizat ceva, așa că gimnaziul — cînd a luat ființă — a funcționat într-o casă particulară, casa văduvei iconomului Miloș, Sultana Miloș. (Notăm inițiativa focșănenilor de a se întocmi o listă de subscripție pentru adunarea fondurilor necesare întreținerii gimnaziului” ce urmează a se deschide în această comună”. Lista trebuia acoperită între 1 septembrie 1865 și 1 ianuarie 1866).

În acest timp, aprobarea ministerului pentru înființarea gimnaziului întârzia. La 23 iunie 1865, ministerul răspunde că nu poate satisface în prezent cererea cetățenilor „oricît de dreaptă și salutară e cererea dumnealor”.

Motivul invocat: neprevăderea de fonduri în bugetul statului „pentru întreținerea gimnaziului în chestiune”. (Dosar 3/1865 — fila 32).

Prof. Gh. CHIRIAC

(Va urma)

GÎNDURI LA DESPARTIRE

Să fim semănători!

Tic-tacul din Turnul Timpului se aude tot atât de clar ca și mai înainte. Se scurge trecerea tot atât de monotonă și făcută ca și altădată. Dar noi ne urmăm destinul conștient și autoinițiat în Templul Culturii: Liceul. Aici se plămădesc suflete, ies însușiri și atribute trebuincioase mersului înainte al societății; se involburează, se agită și se dau la iveală acele forțe vitale, galvanice, dinamice și creatoare ale omului nou. Aici stă ziua minunată de mîine, învederată ca într-o biblie a viitorului. Focul sacru al inimii și conștiința spirituală aici și-au găsit creativitatea. Aici am crescut, și tot aici am atins maturitatea. Aici am aflat succesul educației, al caracterului, al meditației profunde, al talentului. Tot aici am dat expresie personalității prin răspunsuri, lucrări tematiche și mai ales prin participarea la „spiritul de echipă”, inovație și ultimo sigillo al oricărei întovărășiri.

Dar Parcele și-au adus aminte că unele cicluri se termină și altele încep. Ceea ce sfîrșește nu face decît să înceapă! Cruțul învățaturii în liceu a ajuns la capăt și face loc ciclului următor: Alma Mater. În Turn parcă orologiul cunoaște scadențele și tic-tacul lui răsună sentențios: Luați-vă rămas bun!

Rămas bun, liceule, cu săli de dedal și labirint, și cu pupitre pline de suflet tînăr, calde și prietenoase, ce de atîtea ori ne-ați atras atenția la lecții cînd istovirea pune stăpînire pe noi! Rămas bun, iubii profesori, cei ce ați oficial cu atîta dăruire la catedră, unde destinul și idealul dumneavoastră s-a săvîrșit plenar! Noi sîntem poemul mîinilor și al sufletului dumneavoastră. Ne vom putea achita altfel decît ducînd făclia și lumina mai departe? Ne-am străduit zi de zi să fim vrednici și de școală și de educație și de profesori. Atîția ani v-am ieșit mereu în cale! Cine ne va spune ce e această cale, în ce constă și dacă vom avea acea conștiință spirituală undeva la capăt de drum? În tic-tacul din Turn deslușesc terțina lui Dante:

„Nel mezzo del cammin
di nostra vita
Mi ritroverai in una selva
oscura
Che la via diritta era
smarita...”

La mijlocul drumului vieții noastre / mă aflai într-o pădure întunecată / încît calea dreaptă era rătăcită.

(Divina Comedie, Infernul, I, 1.).

În ce stă această „cale dreaptă”? Din cărțile pămîntului, de la profesorii luminați și inteligenți, și poate prin ferestrele cerului vom afla un răspuns plin de viață care să dea satisfacție.

Rămas bun ție, „Revista Noastră”, ungher viu de discuții, de încercări literare, de prietenii rodnice! Aci s-au epuizat insolite reflecții, întâlniri cu scriitori consacrați și truda cuvintelor. Aci au pulsat inimi tinere în căutarea ideilor, aceste ființe corporale, cărora voiam să le dăm trup și suflet. Experiența însușită aci va folosi mai departe. Rămas bun colegilor de redacție și coordonatorului revistei, care i-a turnat duh din duhul său!

Tuturor le amintesc aici cîteva cuvinte care cîntă bucuria celui ce seamănă fie grăunte, fie cuvînt, fie suflet:

„Semănătorul nu socotește semințele împrăștiate, fiind cel ce seamănă și nu cel ce seceră. Dar cine merge mai voios la munca lui? Semănătorul, și nu secerătorul. Cu mîna lui dreaptă, semănătorul răspîndește larg sămînța sa. Vîntul mătură multe semințe, dar semănătorul cîntă, fiindcă pentru el cîmpul nu e gol. El va pleca, lăsîndu-le lor cîmpul. Lui îi e indiferent ce secerător va culege recolta și cine va strînge semințele noi în hambar. Mare e cîmpul, dar mîna pricepută nu obosește”. Agni Yogi, I, pag. 164.

Tic-tacul timpului își bate ritmul mai departe cu aceeași inducție de la om la societate, de la particulă la întreg.

Mihaela DULCU

Dialog literar

24 noiembrie 1973. „Revista noastră“ a organizat a doua întâlnire literară. De data aceasta, cu prozatorul CORNELIU ȘTEFĂNACHE, redactor șef al revistei „Convorbiri literare“.

„Toate marile cărți au rămas și prin adevărurile lor“

PROF. PETRACHE DIMA: Astăzi, avem fericitul prilej de a realiza dialogul nostru literar cu un fost elev al Liceului „Unirea“, romancierul Corneliu Ștefanache. Vă rog să-i adresați întrebări.

MIOARA ZEHAN (anul IV): Corneliu Ștefanache, conduceți o publicație literară de notorietate. Printre alte articole interesante se numără și cele publicate la rubrica „Dicționarul literar autobiografic“. Aici au semnat mărturii Violeta Zamfirescu, Mihail Ursachi, Ioan Alexandru. Aș vrea să vă rog să vă trasați coordonatele biografice și să amintiți anii petrecuți la Liceul „Unirea“, să evocați, dacă se poate, atmosfera și profesorii care v-au rămas în amintire.

CORNELIU ȘTEFĂNACHE: Aș vrea să mărturisesc că la „Dicționar“, nu cei mai de seamă scriitori ai țării au răspuns până acum, în afară de Ion Alexandru, M. Ursachi. Restul, sigur, vă las pe dumneavoastră să-i considerați mari scriitori, mai ales că pe unii dintre ei îi aveți sau i-ați avut prin manuale. Francezii nu introduc nici un scriitor în viață în manuale. Și cred că e bine, pentru că lupta pentru a intra în manuale ar deveni mai neumană față

de celelalte lupte pe care orice scriitor le duce, în primul rând, cu el însuși în viață.

În ceea ce mă privește pe mine, întrebarea care mi s-a adresat direct, n-aș putea să evoc prea multe din acest liceu, pentru că n-am stat aici decât 2 ani. Întimplările din ultimul an al războiului m-au adus ca pretendent de a ocupa un loc în clasa I, la liceul acesta, de mare prestigiu, care era atunci și de mare prestigiu, îmi permit să spun, și acum. Am dat un examen de admitere, mulți candidați, mulți aduși în trăsuri, cred că și dumneavoastră ați apucat vretrăsură pe la gară, alții aduși în mașini, alții pe jos. Părinții mei erau învățători. Năstina că va mai rămâne acest liceu să funcționeze și după terminarea războiului, ca să nu pierd un an, am dat examen la Liceul militar „Mihai Viteazul“ din București. Am absolvit însă Liceul „Ioan Slavici“ din Panciu.

Dacă aș alege din amintirile mele cele mai scumpe m-aș opri asupra profesorului Anastase Mavrodin, pe care l-am avut și aici și la Liceul „Ioan Slavici“ din Panciu. Ca elev și ca student al Facultății de filologie, n-am făcut nici o oră din creația lui Liviu Rebreanu, de pildă, am luat cazul cel mai grav. Nu mai vorbesc de Blaga sau de Ion Barbu, pe care dumnea-

voastră îi studiați la școală, acum. Profesorul Mavrodin, deși făcea limba franceză cu noi, ne prezenta și aspecte esențiale din literatura noastră. Deci, amintirile mele cele mai vii se leagă și de acest om, de acest profesor.

MIHAELA DULCU: În ce măsură „Convorbiri literare” acordă spațiu și scriitorilor vrânceni?

CORNELIU ȘTEFĂNACHE: Spre deosebire de alte centre din Moldova (Botoșani sau nu știu care), aici am găsit o viață literară și culturală interesantă și de perspectivă chiar. Acum depinde de oamenii care se ocupă de această

viață culturală și de cei care pot ajuta în viitor. Afectiv vorbind, eu promit că voi ajuta pe oamenii de aici, pentru că am legături cu aceste locuri, aici fiind și locul de geneză al „Mioriței”.

MARIANA PECETESCU (anul IV D): E un lucru dovedit că în fiecare literatură există autori în a căror operă se observă o strânsă conexiune între scriitor și omul care dublează acest scriitor. La fel de adevărat este că anumite evenimente sociale și politice influențează opera scriitorilor. La acestea se adaugă și evenimentele de ordin personal care și-au pus amprenta asupra caracterului operei și a tendințelor spre care se îndreaptă scriitorul. Evenimentele sociale și politice le cunoaștem. Ce evenimente personale au marcat activitatea dumneavoastră literară?

CORNELIU ȘTEFĂNACHE: Acum vreo două săptămâni am fost invitat în zona industrială a

orașului Iași, la o uzină foarte mare. Discutând această carte („Ziua uitării” — nota red.) am fost întrebat dacă ea conține sau nu o parte din biografia mea. După cum vedeți, acolo este un inginer constructor care povestește în carte. Eu nu sînt inginer constructor. Elemente din biografia scriitorului pătrund în cărțile sale, mai ales la prozatori, dar și la poeți, dar mai ales la prozatori, fără ca scriitorul să-și dea seama, hai să-i spunem, între ghilimele, „o inconștiență” în actul de creație cu aceste pătrunderi, deși, normal ar fi ca scriitorul să se ascundă, să nu fie prezent. Dar atunci cînd o carte este povestită la persoana întii, sigur că cititorul imediat poate face legătura între autor sau nu. De pildă, sper să-mi apară la anul viitor două cărți: una e scrisă la persoana întii și se cheamă „Așteptarea aproapelui”, în care nu există nici un element autobiografic, zic eu, dar nu știu dacă nu cumva există, fără voia mea, așa cum am spus. Eu am debutat foarte tîrziu, cu volumul de povestiri „Cercul de ochi”. În permanență sînt nemulțumit de mine însumi. Prima carte o regret. Aici, ar fi trebuit o singură bucată să o public, ca o mărturisire...

PETRACHE DIMA: Și la care vă referiți?

CORNELIU ȘTEFĂNACHE: E un secret al meu, vă rog să mă scuzați că nu vă pot răspunde...

PETRACHE DIMA: Mi-am permis această indiscreție, pentru că „Cercul de ochi” m-a impresionat puternic. În paginile lui, geme o lume. Am întilnit aici cîteva formule compoziționale interesante și o notație foarte precisă. E un stil care m-a frapat prin nataralețea sa, în primul rînd. Iată de ce mi-am îngăduit să vă întreb care din povestirile pe care le-ați inclus v-ar fi mai mult la inimă.

CORNELIU ȘTEFĂNACHE: Dumneavoastră pe care ați alege-o?

PETRACHE DIMA: „Viața pe cartelă”. Și-aș mai putea adăuga „Lebăda neagră”.

CORNELIU ȘTEFĂNACHE: Aceste povestiri au fost proiecte pentru niște romane. Îmi pare rău că nu le-am transformat în romane. După „Cercul de ochi”, am publicat romanele „Zeii obosiți”, „Dincolo”, „Paralele”, „Ziua uitării”. Mama mea, care este învățătoare pensionară, era la Iași cînd a apărut romanul „Paralele”. Cum era și normal, l-a citit. Deși au trecut trei ani de-atunci, nici un cuvînt nu mi-a spus despre această carte. Aici, este vorba despre o femeie, despre o mamă, pe care eu am încercat s-o prezint așa cum este: cu carne, cu oase, cu simțuri, cu tot ce există o ființă umană. Probabil că a supărat-o foarte mult. Iată cum, fără să-mi dau seama, au trecut elemente din propria mea viață într-o carte. Sper că v-am răspuns.

MARIANA PECETESCU: Da.

PETRACHE DIMA: Mai este vreo întrebare?

SILVIA DECIU: Vă rugăm să ne vorbiți despre principiile dumneavoastră estetice

**„Toate
marile
cărți
au
rămas
și prin
adevărurile
lor“**

(Urmare din pag. 259)

și, bineînțeles, despre profesiunea dumneavoastră de credință.

CORNELIU ȘTEFĂNACHE: Întrebarea dumneavoastră este interesantă și cere un răspuns amplu. După părerea mea, scriitorul ajută la relevarea vieții, nu mă gîndesc la un adevăr copiat, ci chiar la o depășire a adevărului și la intuițiile scriitorului. Atunci cînd poetul anunța în secolul trecut: „Aud cum crește iarba“, cei din jurul lui, normali, spuneau: „Asta este ticnit!“. Și-acum, noi avem aparate ultrasensibile în care putem auzi cum crește iarba. Dacă în literatură nu promovezi adevărul, pornești de la o premisă greșită. Toate marile cărți, mă refer în special la proză, au rămas și prin adevărurile lor. Iată, mi-aș permite să citez din literatura sovietică, „Pe Donul liniștit“, cartea lui Șolohov, pentru că rupe niște adevăruri în fața cititorilor. Sigur că a ajunge la acest adevăr și a-l comunica cititorului este, de cele mai multe ori, foarte greu pentru scriitor. De aceea scriitorilor trebuie să li se întindă în permanență niște oglinzi, nu de către cititorul agresiv și neavizat. Scriitorul trebuie să aibă perspectiva că sînt și momente de conjunctură, momente care trec și făcînd concesii în niște condiții ale momentului respectiv, mai tîrziu, nu se mai poate întoarce să mai refacă daunele propriei lui lucrări, dar, în același timp, și literaturii întregi. Aceasta ar fi o idee. Dar acest adevăr nu trebuie copiat. Foarte mulți cititori caută să găsească concordante imediate, în realitate, mai ales în ce privește poezia, arta plastică, muzica cu realitatea respectivă. Nu se poate copia realitatea. Fiecare individ e un unicat, de aceea sîntem oameni, fiecare are eul lui. Iată, deci, scriitorul, dacă-și respectă profesia, propune cartea arătînd: cum am putea trăi, cum ne-am putea comporta, o propunere de care, sigur, fiecare din noi putem ține seama sau nu. În același timp, literatura e și o delectare. Dacă o literatură ar avea numai o funcție educativă și nu și o funcție hedonică, aceea de a plăcea, ca toată arta, atunci am închide cartea, am închide televizorul.

ADRIANA SOCOL: Aș vrea să vă exprimăm o părere despre critica ce s-a făcut pe marginea operei dumneavoastră. Dacă sînteți sau nu de acord cu opiniile exprimate.

CORNELIU ȘTEFĂNACHE: Așa cum se poate observa, „Convorbirile literare“ nu scriu nimic despre mine. Nu permit să se scrie laudativ despre mine. Dacă va veni unul vreodată să mă „injure“, atunci îi dau drumul în revistă, pentru că polemica este necesară, este sarea și piperul vieții literare și prin aceasta constituie un stimulent pentru crearea unor idei. Scriitorul își cîntă cîntecul său, criticul trebuie să-și cînte cîntecul său. Contactul dintre scriitor și critic trebuie să fie de la distanță. Cele mai aspre observații asupra cărților mele mi-au fost

făcute de criticii care-mi sînt mie cei mai apropiați. Am să dau un singur nume: Mircea Iorgulescu. Și așa este bine. Avantajele unui post sînt trecătoare. Și, în toate momentele, cei din primul eșalon nu au rezistat. Corneliu Moldovan a fost președintele Uniunii Scriitorilor, Octav Dessila a avut un succes mai mare decît al lui Petru Popescu, acum. Nu mai există. Livia Rebreanu însă a fost primit cu niște pamflele jignitoare și-a rămas. Aproape de bătrînețea lui, a fost și el puțin considerat din primul eșalon.

Deci criticii trebuie să-și facă meseria lor, noi să ne-o facem pe-a noastră.

Noi nu trebuie să-i influențăm, după cum nici nu trebuie să ținem prea mult seama de critici pentru că, dacă creatorii de frumos ar ține seama de regulile pe care le impun cei care comentează frumosul, frumosul însuși ar dispărea.

RAICU LUIZA: Ce părere aveți despre difuzarea și receptarea operei dumneavoastră atît în țară, cît și peste hotare? Vă rugăm să ne enumerați cîteva titluri care s-au tradus. Ce părere aveți despre aceste traduceri?

CORNELIU ȘTEFĂNACHE: M-am bucurat, în general, de tiraje mari. Peste hotare a fost tipărit, în U.R.S.S., romanul „Dincolo”, o parte din el, în niște antologii cu 10 prozatori români, în Polonia, U.R.S.S., Bulgaria. Sînt tratative de doi ani pentru „Zei obosiți” cu Editura „Europa” din Budapesta și la Plovdiv, în Bulgaria, pentru romanul „Ziua uitării”, premiat așa cum știți, de Uniunea Scriitorilor. Dar nu orice carte care ia un premiu este foarte bună. Abia după ce ieși premiu, trebuie să dovedești că într-adevăr ești scriitor și-ți respecti profesia. Premiile se uită.

În încheiere, o mărturisire: m-am simțit foarte bine în aceste minute cu dumneavoastră. În general, mă simt bine cu elevii și cu cei foarte tineri nu pentru că îi disprețuiesc pe bătrîni. Dimpotrivă, sînt bătrîni foarte tineri, ca vîrstă, și sînt tineri bătrîni. Asemenea întîlniri, pentru noi, sînt nu numai utile, ci și de ordin sentimental. Sper că vom conta pe niște cititori avizați de literatură, de publicistica literară, capabili să selecționeze ceea ce este efemer de ceea ce este permanent, ceea ce poate ajuta de ceea ce nu poate ajuta.

PETRACHE DIMA: În numele vostru, în numele meu, mulțumim tovarășului Corneliu Ștefănache pentru amabilitatea cu care a răspuns la întrebările noastre. Credem că și-n viitor vom reuși să organizăm noi întîlniri la care vă invităm încă de pe acum...

CORNELIU ȘTEFĂNACHE: Întîlnirea e un pretext ca să fiu în mijlocul dumneavoastră.

PETRACHE DIMA: Vă mulțumim!

(Text prescurtat, înregistrat pe bandă magnetică)

Cronica liceului

Consemnăm cu bucurie cîteva succese reputate de colegii noștri la diferite concursuri naționale.

Astfel, **Mioara ZEHAN** (anul IV D) și **Ion CĂLINESCU** (anul IV A) au primit **MENTIUNE** la faza republicană a Concursului de literatură „Mihai Eminescu”, și, respectiv, a Olimpiadei de chimie.

Ștefan GHIDOVEANU, **Constantin VASILIU** (ambii din anul IV A) și **Elena NISTOR** (anul II — curs seral) au făcut parte din echipajul care a reprezentat strălucit județul Vrancea la „Turneul emblemelor”.

Au cuvîntul:

Mioara ZEHAN: — Fîind pentru a patra oară finalistă, pot spune că temele date în 1974 au avut un caracter inedit. Ele cereau și cunoștințe și fantezie. Punctele de plecare le-au constituit: la anul I — ultimele două versuri ale poeziei „Testament literar” de Ienăchiță Văcărescu; la anul II — „Ce-ti doresc eu tie dulce Românie!”, la anul III — „Rugă de seară” de Tudor Arghezi. „Călătorind cu scriitorii pe harta țării” este titlul compunerii redactate de elevii din anul IV.

Ștefan GHIDOVEANU (căpitanul echipajului): — Cînd, în urmă cu aproape cinci luni, într-o seară memorabilă de decembrie, echipajul județului Vrancea, cel mai tînăr dintre formațiile angajate la „Turneul emblemelor” (18 ani și 7 luni media de vîrstă la ora aceea), învingea în mod surprinzător, dar meritat, pe reprezentanții județelor Bacău, Buzău și Vaslui, mulți au considerat evenimentul ca întîmplător, au pus victoria pe seama celor... învinși(!), pe o „rătăcire de moment” a acestora.

A urmat însă etapa a doua.

La Iași, pe scena Casei de cultură a sindicatelor, într-o altă seară memorabilă, echipajul vrancean a dovedit țării întregi că este un adversar extrem de serios pentru orice altă echipă, că succesul anterior, de parte de a fi o simplă întîmplare, constituia începutul unui șir de victorii care sperăm să nu se oprească la etapa a III-a.

„Revista noastră” îi felicită și le dorește noi izbînzii!

Ancheta „Revistei noastre“

pe tema :

CONDIȚIILE OMULUI MODERN

LA ÎNTREBĂRILE :

1. Ce înțelegeți dumneavoastră prin noțiunea de om modern ?
2. Ce socotiți inutil la un om modern ?
3. Ce anume din ceea ce este modern vă folosește în mod special ?
4. Credeți că a fi modern înseamnă să adopti tot ceea ce este nou ?
5. De ce calități obligatorii trebuie să dispună un om modern ?
6. Dumneavoastră vă considerați un om modern ?

NE RASPUND :

ELENA ZAHARIA,
anul II A :

1. Om modern este omul care corespunde pe toate planurile aspirațiilor epocii sale. Originalitatea este o calitate a omului modern care ține mai mult de personalitatea omului și care nu are nimic comun cu extravaganța.

Spunem, deci, că omul modern este omul epocii sale, contemporan cu toate generațiile, la curent cu descoperirile științei, cu valorile artistice, om cu o personalitate formată, integrat perfect unui colectiv, angrenat în viața politică și socială, cu principii clar formulate, multivalente, ferme.

Un om modern se va impune semenilor săi prin muncă și tenacitate, va acționa în consecință cu principiile sale, va avea o bună conduită. Poți fi modern la 16 ani, dar și la 60.

2. Judecata pripită, lașitatea, egoismul, îngustimea de vedere, prejudecățile.

3. „Cei șapte ani de acasă”, tenacitatea, posibilitatea și condițiile create ca femeia să ajungă nu numai teoretic egala bărbatului (problemă atât de disputată și de „modernă” nu în sensul punerii ei în discuție, ci în sensul modului de rezolvare).

4. Nu, aceasta e imitare, mistificare. Sintem oameni, dispunem de conștiință și avem puterea de a discerne între ceea ce este nou, în sens bun, și ceea ce nu este. Și discernămintul, pentru un om modern, este hotărâtor. A găsi linia de mijloc — iată ce înseamnă a fi modern.

5. Revin la „cei șapte ani de acasă“, pe care i-aș echivala aici cu uzuala expresie de „bun-simț“, la care aș adăuga îndrăzneala, bunul-gust, curajul de a-ți spune și argumenta opiniile, buna dispoziție, setea de cultură și de frumos, frumusețea morală și o adâncă înțelegere pentru tot ceea ce îl înconjoară.

6. Îmi place să cred că da, dacă, prin om modern, înțelegem un om obișnuit, care iese din comun doar prin lucrurile bune pe care le realizează.

Cred însă că în acest caz eu și toți colegii mei (asta cu puțin optimism) ne putem considera moderni și, în fond, de ce n-am fi așa?

ADRIANA ANGHELACHE,
anul II A :

1. Un om care se adaptează cu ușurință împrejurărilor, este receptiv la tot ce este nou și util în același timp, poate fi socotit modern. În rîndul calităților omului modern, aș include bunul gust și mai ales spiritul selectiv și puterea de conciziune.

2. A mesteca noțiunea de modern cu cea de nou.

3. Tot ceea ce este nou, util și în sensul progresului societății.

4. Puterea de discernămint și calitatea de a vedea viitorul.

6. La vîrsta pe care o am, nu știu dacă aș putea să mă consider un om modern. Urmează să-mi aleg o meserie, să reușesc să ajung ce mi-am propus și apoi să pot spune dacă sînt sau nu om modern.

LUCICA NOVAC,
anul III A :

1. A fi modern înseamnă, cred, să trăiești prin tine însuși.

2. A fi modern nu înseamnă neapărat să adopți tot ceea ce este nou, ci să cunoști totul ca să poți selecționa ceea ce ți-ar folosi.

4. Din ceea ce este modern, în mod special, n-aș putea spune ce mi-ar folosi, totuși.

5. Ar trebui să fie în primul rînd om, iar în al doilea rînd **modern**.

6. Nu încă. Încerc și consider că mai am timp.

DOINIȚA RUMEGA,
anul II A :

1. Foarte mulți dintre noi au tendința de a vedea în omul modern doar aspectul exterior — referitor la moda mai ales în vestimentație. Nu este total greșit (una din trăsăturile omului modern fiind și ținuta sa decentă, modestă, neextravagantă), dar este foarte puțin din sensul profund al acestei noțiuni.

Un om modern — mă refer la omul societății socialiste — este omul cu o conștiință socialistă ridicată, un om cu o cultură generală întinsă; este omul însuflețit de idealuri nobile și progresiste; este omul care tinde spre autode-

(Urmare din pag. 263)

pășire și policalificare; este omul cu un înalt nivel ideologic și politic; este patriotul înflăcărat, omul curajos cu spirit de sacrificiu.

Calitatea primordială a omului modern o consider a fi aceea de Om.

2. În sensul în care eu concep omul modern, socotesc că nimic nu este inutil la un om modern.

4. Nu tot din ceea ce este nou trebuie adoptat, ci doar noul progresist, care să corespundă cerințelor actuale ale societății socialiste.

5. Am răspuns la nr. 1.

6. Văd omul modern foarte aproape de perfecțiune (în toate privințele). Deci idealul meu este de a deveni un om modern.

MARIANA MAIOROV,
anul III A:

1. Un om cu personalitate bine conturată, puternic ancorat în realitățile epocii.

2. Nu, cred că trebuie adoptat „noul” la personalitatea ta; e ceva necesar...

3. Ceea ce nu admit la omul modern este egoismul.

5. De adaptabilitate, în primul rând...

IULIAN CURTMAN,
anul IV B:

1. Noțiunea de modern presupune, cred eu, în primul rând un bagaj de cunoștințe suficient de nou, care să-ți permită să înțelegi și să interpretezi real evenimentele contemporane, oricare ar fi ele. Acest lucru trebuie să-l dovedești prin comportarea ta, prin relațiile cu semenii tăi.

2. Omul modern, după părerea mea, trebuie să fie receptiv la ceea ce este nou, din care să „extragă” esențialul, elementul pozitiv.

5. De curaj, în primul rând, apoi de încredere, de voință...

6. Nu încă...

GABRIANA VERONICA GAINA,
anul I C:

1. Omul modern este acel om care are o cultură, aparține timpurilor prezente, este în pas cu progresul actual și contribuie la lărgirea continuă a orizontului cultural-științific.

2. Să adopte ceea ce este bun, frumos și ceea ce i se potrivește din acest nou.

3. După definiția dată, nu văd nimic inutil.

4. Valorile culturale și cuceririle științifice.

5. Calitățile obligatorii cred că sînt: modestia,

cinstea, setea de cunoaștere, receptivitatea la tot ce este nou și util.

6. Pentru a fi un om într-adevăr modern trebuie să-mi însușesc cunoștințe cât mai vaste în diferite domenii.

ȘTEFAN DIMA,
anul IV C :

1. După părerea mea, omul modern este omul care prin acțiunile și comportamentele sale, prin cultura de care dispune, corespunde realităților și cerințelor vieții contemporane, este omul care și-a însușit și dovedește că și-a însușit cu adevărat o concepție sănătoasă despre muncă.

2. Nu cred că noțiunea de „modern” implică în exclusivitate pe cea de „nou”, atâta timp cât viața ne dovedește că nu de puține ori „vechiul” poate deveni mai nou decât „noul”.

3. Consider tragic faptul că unii oameni, tineri mai ales, rezumă noțiunea de modern doar la aceea de „a fi la modă” în anumite domenii limitate. Mă refer la vestimentație, muzică, cinematografie etc.

5. Cred că omul modern trebuie să dispună în primul rînd de: cultură, sensibilitate și receptivitate.

6. Încă nu, dar mă străduiesc.

MIRELA BANCIU,
anul II A :

1. Prin om modern înțeleg un om care și-a format o atitudine față de muncă, față de viață, avînd la bază realitatea inconjurătoare. Un om modern este acela care și-a făurit o concepție realistă despre lume, care a luat contact cu valorile culturii naționale și universale, un om perseverent, dornic de cunoaștere, stăpînit de idealul autodepășirii, un om hotărît să-și valorifice la maximum potențialul fizic și spiritual.

2. Omul modern — în adevăratul sens al cuvîntului — și inutilitatea — din nou în adevăratul sens al cuvîntului — consider că sînt două noțiuni care se exclud una pe alta.

3. Cred că ceea ce este în primul rînd util.

4. Categoriec, nu.

5. Omul modern — cred eu — ar trebui, în primul rînd să po sedc. o voință excepțională, să-și însușească o cultură multilaterală, să aibă încredere în forțele sale, pasiune în munca sa.

6. Nu.

NICU OLTEANU,
anul II E :

1. După părerea mea, a fi modern înseamnă a face ceva pozitiv, util celor din jurul nostru; înseamnă a fi la curent cu tot ceea ce es'e nou.

2. Este o întrebare foarte dificilă.

6. Nu încă. Mă voi considera un om modern cu adevărat abia în momentul cînd mă voi recunoaște în răspunsul dat la întrebarea nr. 1

Anchetă realizată de:
Adriana PELIN, anul II A ;
Virgil PANAIT, anul III A

Elevii întreabă, specialiștii răspund

CUM A LUAT NAȘTERE TIPUL DE SENSIBILITATE ?

În secvența din nr. 12 al „Revistei noastre” am încercat să degajăm — desigur că în linii foarte generale — câteva din datele procesului care a condus la instituirea „forme liberă”. Notăm acolo că într-un anumit punct istoric al activității formatoare a omului, forma uneltei („forma funcțională”) a încetat să mai răspundă unui scop utilitar pentru a dobîndi o **funcție spirituală**. În legătură cu această chestiune ne-am îngăduit să atragem atenția că noțiunea „formă liberă” trebuie luată cu următorul înțeles: o dată despărțită de scopurile utilitare forma începe o evoluție pe cont propriu, începe să se dezvolte după alte principii, după alte legi, respectiv după „legile frumosului”. A rămas să răspundem la întrebarea: cum a luat naștere **tipul de sensibilitate** care a sustras forma de sub scopuri utilitare pentru a o subordona necesităților spirituale? Pentru a răspunde în spirit marxist acestei întrebări, e necesar, mai întii, să insistăm asupra unei chestiuni de principiu.

Comportamentul uman, în substanța căruia reacția estetică se constituie ca termen de primă importanță, evoluează în relație cu totalitatea experienței umane. Orice mare mutație în domeniul esteticului se află în raporturi necesare cu procesele de „îmbogățire globală” a omului: evoluția tehnicii materiale, deci capacitatea omului de a acționa asupra materiei, natura și evoluția raporturilor sociale și de clasă; nivelul gnoseologic; capitalul artistic și cultural anterior acumulat; evoluția factorului etnic; evoluția gândirii în general, evoluția capacității acesteia de a „informa”. În această ordine de idei, esteticianul marxist Georg Lukacs observă că tocmai conținuturile noi, cuprinzătoare, care îmbrățișează toate sferele vieții, provoacă schimbări calitative în omul întreg și fac să apară noi necesități de trăire. La această idee subscrie și esteticianul și istoricul de artă francez Pierre Francastel: „Cînd se produce o veritabilă înnoire în ordinea puterilor de transformare de către om a materiei, o înnoire corespunzătoare în ordinea gândirii figurative este necesară” („Art et technique”, Paris, Minuit, 1956, pag. 14).

Ni se pare astfel limpede că problema mai sus formulată reclamă o situație istorică. În acest sens am avea de observat că **tipul de sensibilitate** care a colaborat, inițial la sustragerea forme de sub scopuri utilitare s-a configurat în atmosfera credințelor și concepției magice despre univers. Să dezvoltăm această idee.

Dat fiind nivelul foarte scăzut de activitate productivă, cu alte cuvinte gradul foarte scăzut de dezvoltare a forțelor de producție, subiectul uman știe foarte puține lucruri despre lumea exterioară. Dar oricît de scăzut ar fi fost nivelul său de cunoaștere, o concepție causală se infiripează totuși. Omul primitiv — și aceasta odată cu **inventarea uneltei** — seizează relația dintre mijloc și scop. În contextul în care ne aflăm, această relație este deviată într-o anumită direcție: se va considera că executarea unui ritual înainte de trecerea la acțiune este și rămîne **cauza** succesului în acțiunea preconizată. Să ne gândim la mentalitatea — prezentă și astăzi — după care plimbarea icoanelor pe cîmpurile pirjolate de secetă ar fi cauza ploii care va veni. Aici intervin, evident, speculațiile religioase. Este însă limpede că anterioritatea fixării scopului luată drept cauză, și înțelegerea rezultatelor obiective drept consecință, caracterizează definitiv optică omului primitiv. O atare viziune generează un anumit unghi de reprezentare: se va considera că în spatele oricărui obstacol se ascunde o forță care trebuie stăpînită, îmblînzită sau neutralizată. Ideea acțiunii asupra mediului este, deci,

dr. Dumitru MATEI

(Continuare în pag. 267)

Viata

organizației

U.T.C.

Pregătirea și desfășurarea adunării generale

Adunarea generală trebuie să respecte anumite norme statutare. Aceasta nu înseamnă că se desfășoară după șabloane, ci în limita principiilor generale, ea se manifestă practic sub forme nelimitate, care depind de personalitatea unei organizații.

Caracteristicile unei adunări generale se pot rezuma în câteva puncte:

Mai întâi, adunarea generală este un organ de conducere colectivă, obligativitate care nu se consideră acoperită numai prin prezența unanimă sau majoritară a uteciștilor, deși și aceasta este o condiție esențială. Acest lucru implică participarea activă a uteciștilor, dezbateră cu adevărat colectivă a tuturor problemelor care se ivesc într-o organizație, în vederea adoptării celor mai adecvate hotărâri.

O altă caracteristică a adunării generale, care derivă din prima este caracterul ei larg democratic. Aceasta se realizează pe de o parte prin faptul că fiecare tînăr are nu numai dreptul, ci și datoria de a-și spune deschis și exigent, fără rezerve, părerea despre munca sa și a celorlalți tovarăși, eventual dintre cei pe care i-a ales în fruntea organizației, pe de altă parte, orice majoritate sau unanimitate de vo-

Gheorghe ARVINTE,
secretarul comitetului U.T.C.

(Continuare în pag. 282)

CUM A LUAT NAȘTERE TIPUL DE SENSIBILITATE ?

(Urmare din pag. 266)

prezentă. Cu privire la artă, se impune în acest moment funcția magică a dublurii: ideea că partea e solidară cu întregul generează imediat credința că reproducerea siluetei unui animal — ren, bour, elefant etc. — echivalează cu stăpînirea originalului. Faptul ar explica prezența numeroaselor siluete de animale reproduse pe pereții cavernelor unde se consideră că a trăit omul primitiv. Așadar, intimitatea foarte puțin diferențiată dintre conștiință și mediu — trăsătură fundamentală a spiritului primitiv — generează un unghi de reprezentare direct subordonat efortului de a intra în stăpînirea universului și anume: fie pe calea captării, cu ajutorul unor forme (secură, sceptor, mască, statueta, cîntec, ritual etc), a forțelor și energiilor terorizante ale acestuia, fie pe calea proiecției caracterelor umane asupra lucrurilor și mediului înconjurător. Valoarea pe care omul primitiv o implică în formele sale este de natură magică. Despre funcția magiei în evoluția sensibilității estetice s-a scris enorm. Bibliografia problemei este uriașă. Și de bună seamă că nu o vom putea trata în chip convingător în cadrul care ne este rezervat. Rămîne în continuare să răspundem la o altă întrebare: care sînt tipurile de sensibilitate — evident tipurile fundamentale — care au dominat evoluția artei? În ce fel evoluția istorică a artei a colaborat la evoluția sensibilității estetice începînd cu treapta magică și pînă în orizontul epocii contemporane? În secvența următoare ne propunem să aducem în discuție tipul de sensibilitate propriu artei egiptene.

(Va urma)

Un experiment didactic (II)

Părerile elevilor anului III B

Fără îndoială că înființarea clasei experimentale de matematică, în anul școlar 1971—1972, a însemnat un pas important pe calea modernizării învățământului în școala noastră.

Experimentul este interesant prin faptul că s-au introdus elemente de matematică modernă, ca de exemplu: teoria grafurilor, programarea liniară, calculul vectorial în plan și în spațiu etc. În cadrul acestor discipline, am rezolvat probleme cu conținut practic din diverse domenii de activitate: transporturi, optimizarea soluției în organizarea proceselor de producție ș.a.

Era necesar ca, pentru studiul geometriei plane și în spațiu, să figureze în programă un număr mai mare de ore.

Sudarea colectivului și înțelegerea mai temeinică a matematicii s-au realizat în focul luptei cu „vechilul”, în încercarea de a găsi calea optimă de rezolvare a problemelor puse în fața noastră de acest experiment.

Virgil ARBORE

În anii I și II, am întâmpinat unele dificultăți pricinuite de lipsa de manuale. Înlăturându-se acest inconvenient, s-au obținut rezultate mai bune.

După ce am pătruns în tainele trigonometriei, ne-am familiarizat cu unele elemente de algebră superioară și am trecut la studiul analizei matematice. Înarmați cu serioase cunoștințe, am putut și putem rezolva probleme dificile.

Anul acesta, am studiat informatica, una dintre interesantele ramuri ale matematicii. Recent, am fost duși la un calculator electronic. Cu acest prilej, s-a realizat concret legătura cu problemele discutate în cadrul orelor de informatică.

Felicia MIHĂIUC

Prin modul în care sînt asamblate cunoștințele, experimentul oferă elevilor posibilitatea unei înțelegeri mai clare. Programa are însă și un neajuns: n-a găsit loc și timp pentru predarea geometriei clasice în spațiu, cu toate că și acest domeniu al matematicii figurează la examenul de admitere în învățămîntul superior.

În general, experimentul se bucură în rîndul elevilor de o largă aprobare. Dacă s-ar înlătura neajunsul amintit, s-ar face un mare pas înainte.

Ar fi bine ca acest experiment să înceapă încă de pe băncile școlii generale. Astfel, s-ar realiza o mai strînsă legătură între programele celor două cicluri.

Doru GEORGESCU

Note de drum

PE URMELE ISTORIEI

Început de aprilie. Primăvara timidă abia a prins să deschidă muguri verzi și plăpinzi. Semnele iernii mai întârzie, dar nu toți le iau în seamă. De pildă, cei cinci elevi de la liceele teoretice și Școala generală nr. 4 — Focșani, care s-au hotărât să pornească pe valea Sușiței, pentru a se informa și a scoate la iveală noi mărturii ale trecutului. Călăuza lor: profesoara Madelena Dimitriu, mare iubitoare de lucruri vechi și vorbe înțelepte.

...În locuri de răscruce ale ținutului nostru, între Străoane de Sus și Crucea de Jos, așezările au cunoscut o istorie frământată, încă învăluită în ceață. De aici, pornim pentru a colinda satele și a răscoli amintirile bătrânilor. De la profesori și până la țărani simpli, toți au adus, prin răspunsurile lor, cite o rază de lumină: căutând ostași pentru o armată vrednică, Ștefan, popularul domn al moldovenilor, străbate Țara Vrancei și găsește oameni după inima sa. Cîștigînd admirația voievodului, vrednicii urmași ai dacilor primesc pentru prima dată pămînturi sub munte. Ștefan urmărea să populeze ținutul de graniță cu acești oameni dîrzi. Pe dealurile acoperite de păduri, noii veniți își reîncep o veche îndeletnicire.

În satul Străoane de Sus, s-au

păstrat, pînă nu demult, case asemănătoare celor de la munte. Portul simplu și vechile obiceiuri dacice contrastează și astăzi cu hainele mindre și obiceiurile variate ale locuitorilor din Străoane de Jos.

Cu timpul, alături de aceste populații s-au adunat oameni din alte regiuni ce-au întemeiat noi sate de viticultori. Mai târziu, cînd fama acestor meleaguri s-a infiripat, au venit aici, între Crucea de Jos și Crucea de Sus, negustori, care și-au ridicat dugheni, punînd, astfel, bazele unui tîrg înfloritor: Panciul de astăzi.

Străronenii ne-au povestit toate acestea cu o firească mîndrie atestată și de muzeul de istorie și etnografie organizat cu sprijinul cadrelor didactice. Obiectele din prima sală ne poartă din neolitic și pînă la al doilea război mondial. Printre ele se găsește o piesă rară: un talger vechi, adus pe vremuri, din Turcia, Celelalte încăperi adăpostesc unelte, straie frumos împodobite.

Ne-am întors din această expediție nu numai cu impresii de neșters, ci și cu o serie de obiecte etnografice donate de săteni Școlii generale nr. 4.

Tiberiu DIMA

anul I A

Popas la Luvru, Notre-Dame, Versailles

Perla orașului de pe Sena este Palais du Louvre, oceanul de cultură unde s-au revărsat multe din comorile lumii. Începînd cu capodoperele lui Phidias și Praxiteles și continuînd cu monumentele egiptene și cele ale Babilonului, la care se adaugă sarcofage vestite, tronuri și amfore, morminte, pînă la cele mai noi valori de artă — totul încîntă ochiul și sufletul.

Ce-a fost mai de preț în pictura și sculptura universală se află în galeaia genilor: Leonardo da Vinci,

Botticelli, Tintoretto, Michelangelo, Rafael, Tiziano, Bellini, Rembrandt, Rubens, Dürer, Brueghel, Velásquez, El Greco, Goya, Turner.

„Victoria din Samothrake”, celebra statuie fără cap, dar cu aripile larg desfăcute, apare ca un simbol al biruinței ce tonifică.

Una din „vedetele” de la Luvru este Venus din Millo, femeia de piatră fără mâini, de o frumusețe extragalactică.

Tablourile de aici, mari sau mici, cu personaje sau scene dramatice,

Note de drum

cu o gamă coloristică impresionantă, atrag zilnic sute de vizitatori, dar nici unul nu are puterea magnifică a Giocondei, regina picturii din toate timpurile. Un geam gros, cu sisteme de siguranță neînchipuite, adăpostește un tablou modest ca proporție, tabloul unei femei cu o fizionomie simplă și firească. Imaginea freamătă de viață. Zimbetul plin de lumină al Giocondei domină totul. Puritatea și candoarea femeii, pe ale cărei temple diafane se distinge păienjenişul fin al vaselor de sînge, farmecă.

Părăsim Luvrul, acest purgatoriu artistic, locul unde ocupațiile turburi și anoste, gîndurile meschine dispar în fața frumosului și a perfecțiunii, poate invidioși pe bătrînii paznici care „obosiți“ de frumos, domitează pe banchetele muzeului.

Parisul ne oferă o altă perfecțiune: catedrala Notre-Dame. În ceasurile înserării, luminile și umbrele par lipite de creneluri. Zidurile dantelate în piatră au cristalizat secole de istorie și artă: lupte interne pentru putere, forță, frumusețe. Vitraliile au păstrat sufletul pătimaș al creatorilor, talentul și pasiunea meșterilor anonimi.

Drumul continuă la Versailles, împărăția statuilor care se înșiră de-a lungul aleilor, răsărind la fiecare pas. Oameni de stat, artiști, copii după celebrități sculpturale antice, nuduri și capete încoronate — totul se poate admira la Versailles. Arta grațioasă a combinațiilor florale, imprimate de grădinarii Regelui Soare, dăinuie încă.

Rînd pe rînd, se perindă prin fața ochilor saloanele ce găzduiau recepțiile, salonul lui Apollo, salonul războiului.

Galeria oglinzilor, celebritate mondială, adăpostește tablourile ce simbolizează victoriile militare ale lui Ludovic XIV. Aici, erau primiți ambasadorii și se dădeau balurile mascate.

Marele și micul Trianon întregesc frumusețea palatului Versailles.

Slavă puterii creatoare a geniului uman!

Valentin STOICA

anul IV

Liceul „Al. I. Cuza“ — Focșani

Venus din Millo

George Călinescu

(Urmare din pag. 241)

de proporții fabuloase, sobrietății ei în ciuda diversității, ci și calităților ce-i conferă valoarea unui adevărat roman în care personajele sînt scriitorii. Biografiile sînt tratate după concepția expusă cu ocazia analizei „Romanul lui Eminescu” de Cezar Petrescu. Nici un prilej nu-i scapă pentru a divaga, dar divagațiile oferă contur prin argumentare, nu estompează prin aglutinarea lămuririlor: „Biograful nu trebuie să facă nici o sforțare de a corela, ci numai să dezvăluie simplu etapele unei vieți. Curiozitatea noastră pentru destinul uman, în genere, și admirația dusă pentru virtute la o mare potență fac să vibreze totul”. Rămîn chipuri neșterse, fixate în ceara impresiilor, în care existența se întipărește delicat sau adînc: Odobescu, „estet subțire (...), fashionable în tinerețe, înjobenat, butonat la bătrînețe (...) El poruncește implorînd și maltratează cu ceremonie zimbitoare”; D. Anghel, cu „ochi migdalați, blînzi și fini, însă străvezii, exaltați, față neverosimil de prelungă, de hidalgo greco-spaniol, ca fizionomiile fanatice ale lui El Greco”; Ion Mînușescu, „un Mitică, un Cașavencu, un Eleuhterie Poppescu deveniți lirici — un Villon al cafenelii, vibrant, plin de imaginație și de simț artistic”; Ion Barbu, „om al soarelui de calcaruri, înaintare de Kurd descălecat (...), ochi vegetali sporiți într-o tensiune dincolo de conturul lucrurilor, ochi exangui cufundați în vis, ai omului ce doarme cu pleoapele întredeschise”. Nimeni ca el nu a reușit să prezinte produsul acestui miracol care este geniul uman, cu mai mult firesc — mesajul operei, simburele incandescent ascuns în ea este captat dintr-o privire, printr-o formulare scăpărătoare. Călinescu surprinde inefabilul fără a proceda totuși ca Ibrăileanu, „fără ca opera să fie făcută bucăți pe masa de disecție”. În momentele de răsruce, G. Călinescu, întocmai ca un Miron Costin modern, în cimpul literaturii

„se oprește din cînd în cînd să răsuflă de greutatea faptelor și să le contemple de sus”. Prima viziune de ansamblu asupra literaturii române o face la capitolul dedicat „Junimii”, unde observă un moment de răsruce: pînă atunci, literatura fusese scrisă aproape numai de boieri, însă remarcînd și aici o stratificare: „de marii boieri la început, de boierii de clasa a doua în epoca bonjuristă și de burghezii și dascălii intrați în mica boierie în deceniul de după revoluție (...) Chemarea la creație a clasei țărănești și punerea acesteia în prezența directă a aristocraților este opera „Junimii”. Concluzia e anunțată pe un ton sibilinic: „Dacă Creangă s-ar fi născut cu două decenii mai devreme, el n-ar fi avut cui să înfățișeze «țărăniile lui». Aceleași precizări edificatoare și de mare concizie a formulării sînt făcute cu ocazia analizei evoluției romanului. Liviu Rebreanu, H. P. Bengescu și Camil Petrescu sînt fixați în fresca literaturii axiomatice: „Camil Petrescu e un scriitor mai sprinten, mai rutinat decît H.P. Bengescu și decît Rebreanu. H. P. Bengescu are o experiență acută, o situație de observator excepțională (...) L. Rebreanu în „Ion” e un creator mai solid”. După Arghezi, literatura e văzută panoramic. Călinescu rețopește materia în retortele scăpărătoare sale inteligente, o distilează, scoțîndu-i esențele ultime. Din numărul impresionant de scriitori analizați, de tendințe, de temperamente, G. Călinescu desprinde trei direcții mai importante, după criteriul apartenenței sociale, al caracterologiei, al zonei geografice — scoțînd de aici aspectele revelatoare pentru tendințele urmărite în operă.

Un adevărat imn adus țării sale și exponenților cei mai străluciți ai nației întru spirit, este ultimul capitol, „Specificul național”, în care Călinescu își potențează marile sale calități de critic. În această ultimă parte, se conferă literaturii o aură pe care n-o avusese niciodată pînă atunci. Orice opinii după care literatura noastră ar fi rodul unor influențe dinafară, sînt categoric respinse: „Garanția originalității noastre fundamentale stă în factorul etnic” (în parte, formularea amin-

George Călinescu

teste de „matricea stilistică” a lui Blaga). Autorul polemizează cu cei care susțin primitivitatea și tinerețea civilizației noastre. „Fals!” — spune criticul. „Sintem niște adevărați autohtoni, de o impresionantă vechime (...). Noi nu sintem primitivi, ci bătrini”. Imnul acesta, în sunete grave de orgă, este punctat parcă de dangăt de clopot, menit să trezească, în vremurile tulburi în care a apărut lucrarea, conștiințele, să avertizeze că „pe Columna lui Traian, noi, dacii, sintem în lanțuri”. Desigur, asemenea proporții neobișnuite (o viziune asupra a cinci secole), nu sînt scutite de inerente nuanțe subiective. Temperamentul vulcanic ce a fost G. Călinescu, voind să-și înalțe (pe drept, dacă ne gîndim) crestele deasupra tuturor vîrfurilor vremii sale, și-a manifestat simpatii și antipatii, mascate însă în formulări unduitoare, derutante ca virtutejurile unei ape. Asftel, sistemul filozofic al lui Blaga, cu certe valențe poetice, dealtfel, este definit (Dumitru Micu în „Estetica lui L. Blaga”, spunea „din gelozie”) ca o „betie de cuvinte”. Alteori, incompatibilitatea de structură sufletească îl împinge spre îngroșarea liniilor. Neputînd să-i ierte lui Titu Maiorescu ubicuitatea în viața literară și politică a vremii sale, îl acuză de faptul că, profesor universitar fiind, nu are nici o contribuție originală în filozofie: o preocupare de acest gen „ar fi cerut o viață de ascet de bibliotecă, cu care — conchide nu fără maliție G. Călinescu — T. Maiorescu nu se putea împăca”.

Nicăieri însă, Călinescu nu subordonează efectului marile principii pe care le va urma consecvent.

Oscilările nu sînt decît dovada faptului că izolarea în bibliotecă, documentele prăfuite, foile galbene pe care era așternută gîndirea unor nume, nu i-au sorbit sevele sufletului său rămas proaspăt și receptiv, rămas sensibil și, inevitabil, contradictoriu, pînă la trecerea spre ultimul hotar.

ȘTIAȚI CĂ...

...din porunca lui Thoutmes al III-lea, în anul 1750 î.e.n., apare cel dintîi ziar din lume pe papirus și care conținea știri cu caracter oficial?

...englezul Breve, de meserie librar, în 1830, inventează și pune în vinzare primul plic poștal din lume?

...plantele sînt capabile de senzații și au chiar memorie? La această concluzie a ajuns americanul Cleve Backster, după șapte ani de cercetări. El a aplicat unei plante electrozii galvanometrului unui poligraf (aparatură cu care se sesizează momentele cînd persoana supusă tresăririi este tulburată de diferite imagini sau emoții) și a constatat că aceasta reacționează în momentul în care este amenințată să i se ardă o frunză. Pentru cea de-a doua afirmare, a supus o plantă unui scenariu: șase studenți, legați la ochi, au fost puși să tragă la sorti, în fața plantei, cine o va distruge. În momentul în care cel „vinovat” s-a apropiat de ea, planta a intrat în panică.

După experiențe similare, fiziologul sovietic, prof. V.N. Pușkin, spunea: „S-ar părea că există o conștiință a celulelor vii, lipsite de sistem nervos”.

...la reuniunea de la București, din septembrie 1973, a Asociației internaționale de vulcanologie, s-a emis o nouă ipoteză privind formarea vulcanilor? Potrivit acesteia, pămîntul este constituit din plăci de crustă (6 mari și cîteva mai mici) de circa 100 km grosime, care plutesc pe o masă viscoasă (manta superioară). Plăcile de crustă nu corespund exact continentelor, găsindu-se și în fundul oceanelor. Prin deplasarea lor (de la 2 la 12 cm anual), are loc o decompresiune care duce la topirea unei părți din manta, topitură ce iese la suprafață, formînd vulcanul. În cazul cînd plăcile se apropie, una este nevoită să cedeze. O parte pătrunde sub cealaltă și astfel ajunge în zona de topire. Materia topită iese pe verticală la suprafață, în spatele liniei de întîlnire a plăcilor.

Virgil ARBORE
GRIGORE HANȚA,
anul III B

Revista revistelor

Numărul omagial al revistei elevilor Liceului „Dimitrie Cantemir” din București, executat în condiții grafice deosebite (ca de altfel toate numerele omagiale publicate la noi), care se deschide prin articolul introductiv „95 de ani sub înaltul patronaj al marelui umanist”, semnat de prof. Alexandrina Popa, se anunță de la început destul de complex, având în vedere importanța evenimentului sărbătorit și anume: 300 de ani de la nașterea primului mare umanist român și, într-un fel, poate ultimul savant renașcentist european.

În acest articol, se remarcă faptul că Liceul „Dimitrie Cantemir” este cea mai veche instituție de învățămînt mediu ce poartă acest nume ilustru. Otrîndu-și comprehensiv dificila sarcină de a alcătui o revistă dedicată unei personalități proteice a poporului nostru, care nu poate fi egalată decît de un Iorga, elevii și profesorii, care s-au îngrijit de redactarea ei, au introdus articole deosebit de interesante referitoare la activitatea deslășurată de Cantemir, în diverse domenii. Se remarcă, de asemenea, un grupaj de poezii care se încadrează excelent în scopul propus și care este clar enunțat de subtitlul contextual și dintre care mi-a plăcut în mod deosebit „Olălu Moldovei”, de Niță Constanța, an II G. Dintre articole mai menționăm: „Însemnări pe marginea filozofiei lui Dimitrie Cantemir”, de Badea Ecaterina, an III D; „Dimitrie Cantemir, precursor al geografiei românești”, de Dan Serabu, an II D, și „Dimitrie Cantemir și muzica”, semnat de prof. Anton Scornea, toate aceste articole demonstrînd o dată mai mult polivalența activității umanistului.

Mariana PECETESCU,
anul IV D

Revista „Fire de tort” a Liceului „Mihai Viteazul” — Turda, se vrea o oglindă fidelă a activității școlii, care să reflecte viața de organizație („Cîteva observații asupra unor puncte din viața noastră de organizație” — Balea Ionel), activitățile desfășurate pe cercurile de obiecte, sau problemele ce stau în fața viitorilor absolvenți ai liceu-

lui („Noi, cei din a XII-a în fața întrebărilor” — anchetă realizată de Maier Doina și Dăscălescu Delia), „Alegerea profesiei” — interviu realizat de Ganea Julieta.

Secțiunea științifică este masiv reprezentată, semnatarii articolelor dovedind temeinice cunoștințe de matematică („Cum a creat Einstein relativitatea” — Păcurar Iuliu), chimie („Combinățiile organice ale siliciului — siliconi” — Ioan Giurgiu) sau arheologie („Potaișa — mărturie a unei civilizații apuse” — Adina Boian).

Stanca Gavrila și Istocaciu Cecilia încearcă să abordeze una din temele majore ale poeziei lui Blaga: iubirea — „Eros, Thanatos, Blaga” — articolul celei de-a doua semnatar e un poem în proză, de mare sensibilitate, dovedind comprehensiunea universului poetic blagian.

„Însemnări” se intitulează revista elevilor liceului „Petru Rareș” din Suceava. Ca și elevii turdeni, moldovenii Țării de Sus pun în valoare comorile spirituale ale zonei respective. Elena Onigă, semnează o entuziastă evocare a compozitorului „Baladei”, Ciprian Porumbescu, iar Ion Nichiteanu reproduce cîteva din legendele populare cu largă circulație în această zonă etnică a țării.

Un interesant jurnal de lectură, de fapt cronici-cartuș pe marginea unor cărți de poezie sau artă plastică (semnatar Mariana Ciobică, Dorina Macovei, Călin Turtureanu) dezvăluie certe aptitudini critice, cultivate cu grijă.

Secțiunea științifică cuprinde articole vizînd probleme de mare actualitate din sfera fizicii, astronomiei, biologiei, articole dovedind informație, interes, capacitate de sinteză a unor informații apărute în revistele de specialitate („S.O.S. — Natura: specii pe cale de dispariție” — Victor Amariei, „Momente și figuri din istoria astronomiei românești” — Florin Preotescu, „Noi tendințe și implicații ale televiziunii Dan Cristureanu).

Pe fiecare pagină din secțiunea literară este semnată, ca o floare rară a spiritului, cîte o poezie aparținînd elevilor liceului.

O plastică expresivă și originală și o grafică sobră întregesc acest izbutit număr al revistei.

M. Z.

Plastică

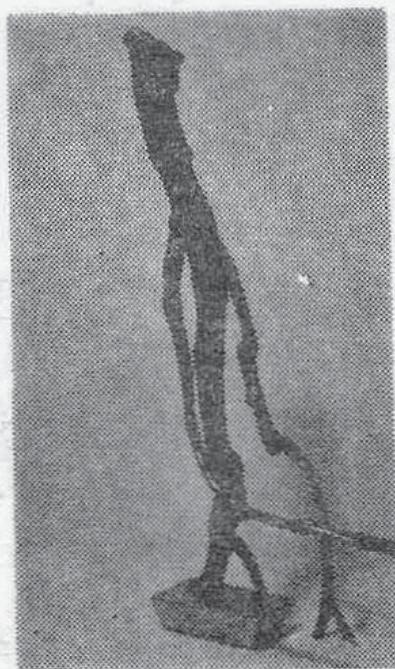
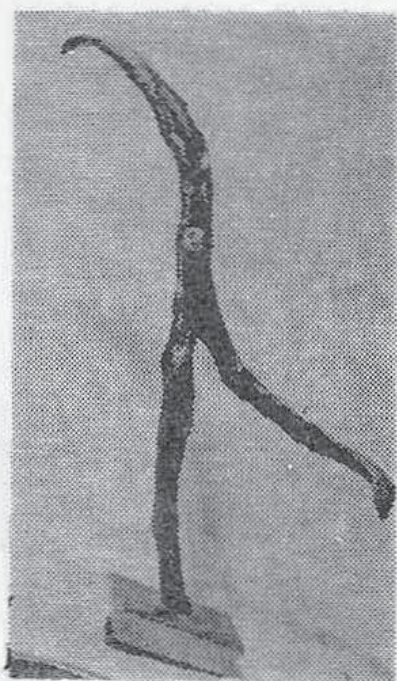

„Fantezie” — ulei
de Grațiana Varvara
clasa a VIII-a A

Acuarelă de M. Cîrciu,
clasa a VII-a A

Natura.. sculptor

Marius ANGHELESCU

anul III-C

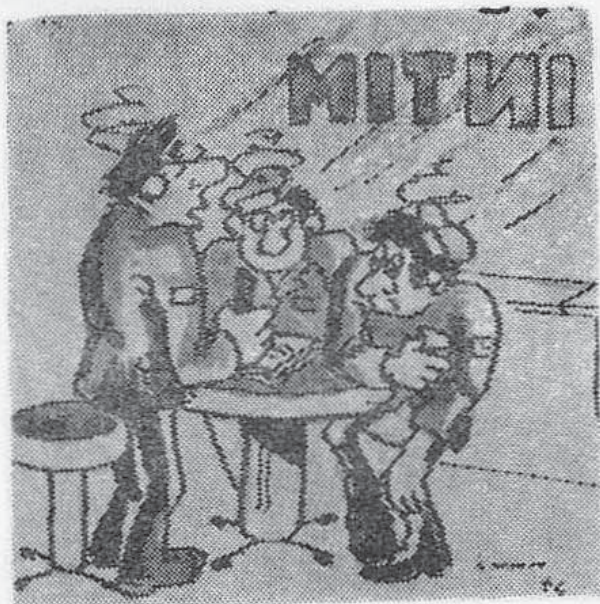
care le-a „descoperit” și stilizat,
vă invită să le numiți.

CARICATURI

Acoperire sui-generis

Caricatură de Dan TEODORU
Liceul de arte plastice
Constanța

-- Azi, lui Costică îl punem absent
nemotivat.

Caricatură de Dan IORGULESCU
anul III-C

Laboratorul chimistului amator (III)

HIDROGENUL SULFURAT se poate prepara prin topirea sulfului cu parafină. Metoda prezintă avantajul că reacția poate reîncepe la încălzirea amestecului. Acidul sulfhidric astfel obținut conține vapori de sulf care se condensează barbotând gazul în apă rece când sulful se depune. Gazul poate fi barbotat în soluții de: CuSO_4 , FeSO_4 , AgNO_3 . Se obțin sulfurile corespunzătoare care se spală și se usucă.

Dacă se barbotează H_2S în NaOH , NH_4OH , KOH , trebuie să se adauge și câteva picături de fenolftaleină și să se barboteze gaz până la dispariția culorii roșii. Se mai adaugă HS în exces și se păstrează sulfura în soluție concentrată. Este preferabil să nu se cristalizeze sulfura deoarece se mai pot obține, în urma hidrolizei, și MeHS și MeOH . Sulfurile insolubile obținute astfel sînt mai pure decît cele preparate prin combinarea directă a elementelor deoarece în ultimul caz raportul stoichiometric trebuie respectat întocmai ceea ce este foarte greu de realizat, iar uneori chiar imposibil.

SĂRURILE METALELOR GRELE se pot obține pornind de la combinațiile lor care se găsesc în comerț.

SĂRURILE DE MAGNEZIU se

obțin pornind de la MgSO_4 care se găsește la farmacii sub numele de sare amară. Se dizolvă sarea în apă fierbinte, se adaugă câteva picături de fenolftaleină și se toarnă o soluție de Na_2CO_3 pînă la apariția unei culori roșii care se datorește hidrolizei Na_2CO_3 în exces. Se obține un precipitat alb de MgCO_3 , $\text{Mg}(\text{OH})_2$. Se trece suspensia într-o sticlă de lapte, se umple cu apă și se lasă să se depună. Pentru îndepărtarea apei se va folosi un tub de sticlă indoit și etilat la un capăt. În felul acesta se asigură o evacuare bună a apei de spălare fără a se pierde din precipitat. Se procedează astfel de 5—6 ori. Precipitatul astfel spălat se dizolvă în acizi pînă cînd nu se mai degajă CO_2 . Prin calcinarea MgCO_3 la 200—300 grade C se obține MgO . După dizolvarea MgCO_3 în acizi soluția se filtrează deoarece mai conține urme de fenolftaleină care este insolubilă în apă. Trebuie să se dea o mare atenție spălării MgCO_3 deoarece o spălare sumară nu îndepărtează complet Na_2CO_3 sau Na_2SO_4 și sarea de magneziu este impurificată cu săruri de Na. Soluțiile de săruri de magneziu se concentrează prin fierbere și se lasă să se cristalizeze lent pe sobă sau pe calorifer fierind soluția de praf cu ajutorul unei foi de hîrtie. Modul acesta de uscare prezintă avantajul că se pot obține săruri cristalizate cu același număr de molecule de apă de cristalizare. Acest lucru este de mare importanță atunci cînd se prevăd cîntăriri ale substanței.

Constantin VASILIU,
anul IV A

PROBLEME PROPUSE

Să se reconstituie înmulțirea:

$$\begin{array}{r} \text{ADC} \\ \text{EDC} \\ \text{DBH} \\ \text{EGB} \\ \text{GAE} \\ \hline \text{GCFDH} \end{array}$$

unde o literă reprezintă una și aceeași cifră diferită de zero.

Matematică

Se dea funcția:

$$f(x) = \left(x - \frac{1}{x}\right)^n, \text{ unde } n = 10$$

Se cere termenul liber.

Felicia MIHAIUC,
anul III B

FOTO-RELEU

Amatorilor de automatizări le propunem construirea unui fotoreleu. Sensibilitatea montajului este deosebită — cu un fascicul luminos focalizat se poate obține acționarea releului de la distanțe de zeci de metri.

Principiul de funcționare a aparatului este deosebit de simplu: când fluxul luminos are o valoare mică, tranzistorul T_1 este în stare de conducție, iar tranzistorul T_2 în stare de blocare. Odată cu creșterea fluxului luminos valoarea foto-rezistenței FR scade și tranzistorul T_1 trece în stare de blocare. Saltul de tensiune se transmite la baza tranzistorului T_2 , trecându-l în stare de conducție. În această situație, releul electromagnetic R se anclanșează, prin contactele lui putând să se facă semnalizări de orice tip.

Dioda D_1 are rolul de a proteja

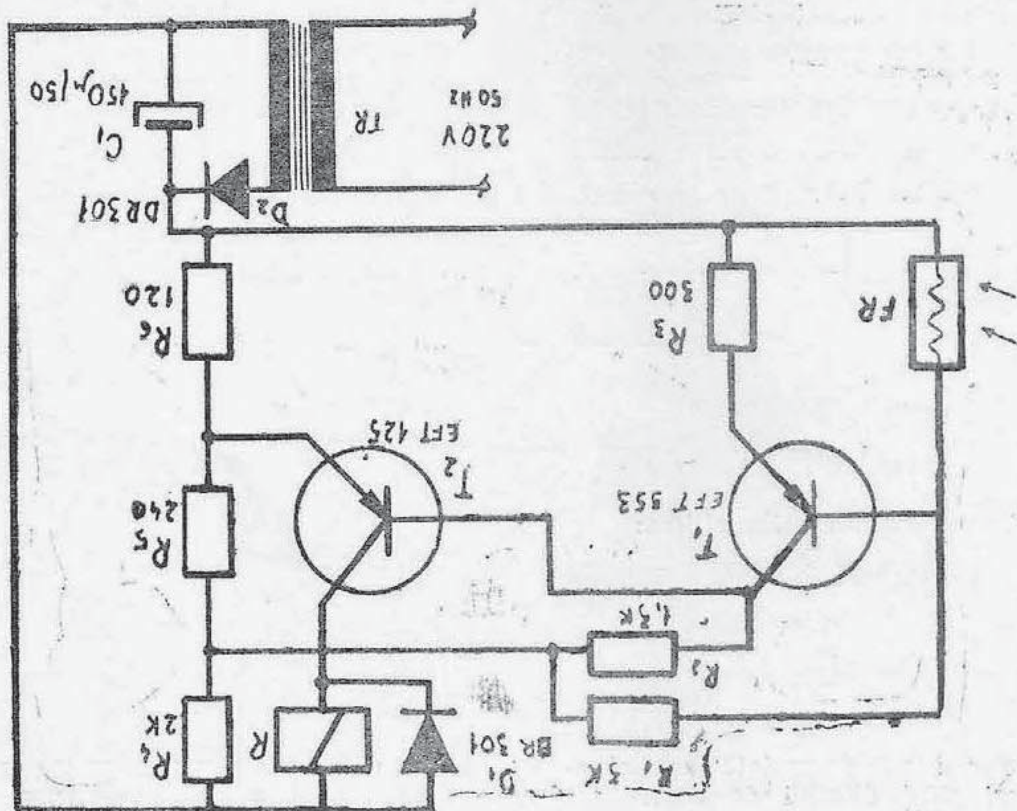
tranzistorul T_2 . Transformatorul Tr se realizează pe un miez cu secțiunea de $4,3 \text{ cm}^2$, primarul având 2050 spire cu diametrul de $0,15 \text{ mm}$, iar secundarul 240 spire cu diametrul de $0,45 \text{ mm}$.

Montajul se realizează pe o plăcuță cu circuit imprimat sau pe o plăcuță de pertinax cu capse.

Aplicațiile schemei sînt multiple. Ele depind de ingeniozitatea constructorului. Dăm numai cîteva din utilizările montajului propus:

- deschiderea automată a garajului;
- paza locuinței;
- aprinderea automată a becurilor atunci cînd lumina devine insuficientă;
- deschiderea automată a ușii de la intrare.

Gabriel DULCU
anul II A

Fizică

Construcția unui dispozitiv pentru studiul curentului continuu și alternativ care să funcționeze la tensiunea rețelei (220 V)

1. Părți componente și date caracteristice:

- 1 bec cu neon,
- 2 becuri 40W/220 V,
- 1 rezistor $R = 20 \text{ K}$,
- 1 condensator $C = 4 \text{ F}$,
- 1 bobină — 10 000 spire
 $\varnothing = 0,05$.

Tensiunea de alimentare 220 V
— sau 110 V cu autotransformator

2. Schema de principiu, conform fig. 1. Montajul se realizează pe o placă bine izolată de pertinax sau melamină.

3. Funcționarea:

a. — Se studiază întâi comportarea elementelor în curentul continuu. Se vor observa:

- aprinderea polarizată a becului cu neon;
- neaprinderea becului B_1 și
- aprinderea normală a becului B_2 .

b. — Se studiază apoi comportarea elementelor în curentul alternativ. Se vor observa:

- aprinderea normală a becului cu neon (electrozii becului sînt la fel de iluminați);
- aprinderea normală a becului B_1 ;
- stingerea completă a becului B_2 , cînd bobina are miez de fier, sau se observă stingerea parțială a becului B_2 , cînd bobina nu are miez de fier.

4. Dispozitivul folosește în special la predarea circuitelor de curent alternativ cu rezistor, cu bobină și cu condensator.

5. Aparatul a fost dat în dotarea laboratorului de fizică al Liceului „Unirea” Focșani.

Adrian BEZNEA
anul III A

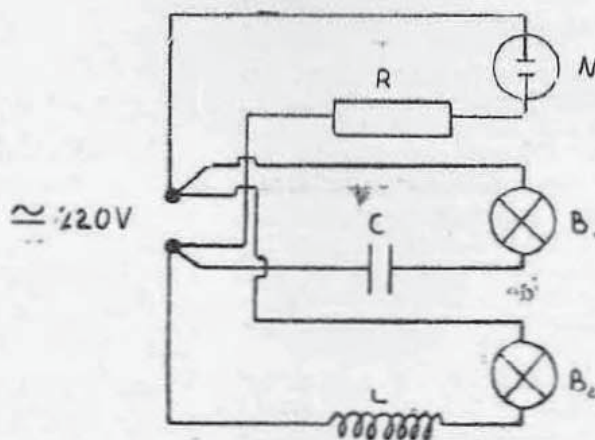

Fig. 1

(Urmare din pag. 267)

turi, garanție sigură a faptului că oglindește fidel interesele celor mai mulți membri ai organizației. În sfârșit, o condiție indispensabilă a adunării generale, având puncte comune cu primele două, este aceea de a se constitui într-un adevărat factor de decizie. Hotărîrea adunării generale trebuie neapărat transpusă în fapte, pentru ca eficacitatea adunării să fie maximă.

Pregătirea adunării generale începe cu câteva zile înainte de data la care trebuie ținută.

Acum se fixează tema și se întocmește materialul care urmează să fie prezentat. Este necesară o consultare unanimă a tinerilor din organizație la întocmirea materialului respectiv, capabilă să pună în valoare resursele inepuizabile ale colectivului de uteciști. Subiectul care este ales pentru adunarea generală, fie că este vorba de referat sau de dialog liber, trebuie să izvorască din miezul evenimentelor proprii, să cuprindă probleme majore cu care este confruntat tineretul.

Cu cinci zile înainte de data fixată, secretarul U.T.C. anunță organizația cu privire la tema adunării, data și locul unde se desfășoară. Acest lucru se realizează fie printr-un convocator care să fie semnat de toți uteciștii, fie prin anunț verbal. La data și ora stabilită, începe adunarea generală, care, conform tradiției, se deschide cu un cântec patriotic. Urmează apoi supunerea la vot a ordinii de zi, alegerea prezidiului și a celui care întocmește procesul verbal, după care se trece la prezentarea materialului pregătit.

Subiectul adunării generale, pentru ca să concentreze atenția tinerilor, trebuie să le vorbească nu numai din paginile presei, din cărți sau tratate, ci să le prezinte exemplele muncii lor, faptele culese din viața lor de fiecare zi.

După prezentarea materialului au loc discuții pe marginea sa, ceea ce dă autenticitate și prestigiu adunării, reprezentând nota specifică a fiecărei organizații.

O condiție esențială a dezbaterilor în adunările generale este spiritul critic, raportat la un înalt nivel de exigență și combativitate, singurele capabile să mobilizeze energiile în vederea atingerii unor cote valorice superioare.

În acest fel, adunarea generală devine un act de multiple semnificații politice și își justifică convingător atributul de cadru în care se desfășoară o vie activitate de ordin educativ, o temeinică pregătire ideologică a membrilor organizației.

Toate aceste considerații se vor un ajutor în activitatea organizațiilor U.T.C. din școală pentru pregătirea, organizarea și buna conducere a unei adunări generale, aptă să sădească în rindul uteciștilor o atmosferă de combativitate și intransigență, o capacitate sporită de mobilizare și acțiune, atribute durabile și indispensabile unei organizații revoluționare de tineret.

Pregătirea și desfășurarea adunării generale

CHEMARE

Colectivul redacțional al „Revistei noastre“, cheamă pe toți elevii Liceului „Unirea“ să sprijine acțiunea patriotică de colectare a maculaturii. În același timp, se angajează să recupereze o cantitate de hîrtie echivalentă cu cea consumată pentru tipărirea revistei.

COORDONATOR : prof. Petrache DIMA

COLECTIVUL REDACȚIONAL :

prof. Valeria POPESCU
Mihaela DULCU
Mioara ZEHAN
Anica GISCĂ
Doina NEAMȚU
Mariana PECETESCU
Virgil PANAIT

FOTOGRAFII :

Nicolae MOLDOVEANU
Constantin VASILIU
Costică RĂDUC

TEHNOREDACTARE :

Nicolae ANGHELESCU

PAGINATOR :

Matei IORDACHE

LINOTIPIȘTI :

Ion OPREA
Patrică HREANU

REDACȚIA . LICEUL „UNIREA“ FOCȘANI
Str. Cezar Bolliac nr. 15 ; telefon 1 56 59

Tiparul : Intreprinderea poligrafică Bacău
Subunitatea Focșani

◆ România, anul XXX

◆ Istorie literară

— Duiliu Zamfirescu —
inedit

— Actul de căsătorie al lui
Gr. Alexandrescu

— Anton Holban, elev al
Liceului „Unirea“

◆ Aniversări

— 75 de ani de la nașterea
lui George Călinescu

◆ Debut

◆ Dintre sute de catarge

◆ Dialog literar

— „Toate marile cărți au ră-
mas și prin adevărurile lor“.

◆ Foști elevi ai Liceului
„Unirea“

— Virgil Huzum

◆ Elevii întreabă, specialiștii
răspund◆ Monografia Liceului „Uni-
rea“ (I)

◆ Ecouri

◆ Viața organizației U.T.C.

◆ Ancheta noastră

— Condițiile omului modern

◆ Matematică — Fizică —
Chimie

◆ Cronica liceului

◆ Plastică

◆ Revista revistelor